

ΜΗΔΕΙΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΛΕΓΓΟΥΒΕ

γραφεῖσα χάριν τῆς ἡθοιοῦ

Κ.

ΑΔΕΛΑΪΔΟΣ ΡΙΣΤΟΡΗ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΑΠΑΝΗ Γ. ΜΑΙΜΟΥ.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΙ, ΤΥΠΟΙΣ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»

1874.

M H A I A

THEATRE

LES OPERAS DE

YPO

EPHESIO VETTER

Composé par le Maître

et

ADAMANT PISTON

et ses Compagnons

—

THEATRE DE L'OPERA

LES OPERAS DE L'OPERA

1871

ΜΗΔΕΙΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΥΠΟ

ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΛΕΓΓΟΥΒΕ

γραφεῖσα χάριν τῆς ἡθοιοιοῦ

Κ.

ΑΔΕΛΑΪΔΟΣ ΡΙΚΤΟΡΗ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΑΠΑΝΗ Γ. ΜΑΙΜΟΥ.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ, ΤΥΠΟΙΣ «ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»

1874.

ΠΡΟΞΩΠΑ.

ΚΡΕΩΝ, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου.

ΚΡΕΟΥΣΑ, θυγάτηρ αὐτοῦ.

ΙΑΣΩΝ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΜΕΛΛΑΝΘΟΣ,

ΛΥΚΑΩΝ,

ΟΡΦΕΥΣ.

} τέκνα τῆς Μηδείας.

ΤΡΟΦΟΣ τῆς Κρεούσης.

Καννηφόροι καὶ λαὸς τῆς Κορίνθου.

Ἡ σκηνὴ ἐν Κορίνθῳ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Ἡ σκηνὴ παρίστησι πλατεῖαν παρὰ τὰς πύλας τῆς Κορίνθου. Δεξιᾷ ἐλαιών. Ἀριστερᾷ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς φλιας τοῦ ναοῦ αὐτῆς, ὅστις δὲν εἶναι καταφανής. Ἐν τῷ ὀρίζοντι λόφος καταβαίνων μέχρι τῆς πόλεως.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ὑψουμένης τῆς αὐλαίας, φαίνεται ὁ ΚΡΕΩΝ καὶ λαὸς τῆς Κορίνθου περὶ τὸν ΟΡΦΕΑ. Οἱ ΙΑΣΩΝ ἀριστερόθεν τοῦ ΚΡΕΟΝΤΟΣ.

ΚΡΕΩΝ (π ρ ὀ ς τ ὀ ν Ὅ ρ φ έ α).

Σ' ἐπαναβλέπω, τέλος, ἀγαπητὲ τοῖς θεοῖς θνητὲ, ἀφ' οὔ καὶ πάλιν ὁ Φοῖβος ἀποκαλύπτει σε πρὸ ἡμῶν ! Μόλις ἀμφίβολός τις φήμη διέσπειρε τὸ τοῦ Ὀρφέως ὄνομα ἐντὸς τῶν τειχῶν τούτων καὶ ἰδοὺ με σπεύσαντα, ὅπως τὸν τοῦ λαοῦ μου χαιρετίσω εὐεργέτην !

ΟΡΦΕΥΣ.

Σεβάσμιε Κρέον ! Προσφιλὴς τῆς Κορίνθου λαέ ! Τὶ ἡδυνάμην νὰ διαπράξω, ἄρα, ἢ μᾶλλον τί κατώρθωσα, ὅπως τοσαύτης παρ' ὑμῖν καταστῶ ἀγάπης ἄξιος ;

ΚΡΕΩΝ.

Φίλε ! Ἡ ἐπάνοδός σου μόνη τὴν πρωτίστην ἀποτελεῖ εὐεργεσίαν ! Σ' ἀνεζητοῦμεν ! Αὔριον ἢ περιπόθητος καὶ γλυκεῖά μου θυγάτηρ, ἐπομένη τῷ νέῳ αὐτῆς συζύγῳ, καταλείπει τὴν πατρικὴν αὐτῆς στέγην, ἢ προνοοῦσα δ' ἐμοῦ στοργῇ ἐξελέξατο πρὸς τὴν ἔνωσιν ταύτην τὴν τοῦ μηνὸς τετάρτην, τὴν προσφιλῇ τῇ Ἀφροδίτῃ ἡμέραν ! Ἐν τούτοις, αἱ θυσίαι ἀπαίσια καὶ ἐγκλήματα ἀγγέλλουσιν ! Ἀλλ' ἐπανήλθες σὺ καὶ ἐλπίζω ἤδη ! Μεθ' ἡμῶν δεόμενος, θὰ πρᾶύνης τὴν τῶν θεῶν μῆνιν ! καθόσον τὰ ἡμέτερα θυμιάματα, αἱ εὐχαί μας, τοῦ Κορυφαίου τὰ ἄσματα οὐδόλως μέχρι τ' οὐρανοῦ ἀφίκνυνται, ἄνευ τῆς φωνῆς τοῦ Ὀρφέως !

ΙΑΣΩΝ.

Ὅποῖαι τιμαὶ, ὦ Κρέον, ὑπὲρ κιθαρωδοῦ ! Τί, ἄρα, ὑπὲρ πολεμιστοῦ θὰ ἔπραττες ; . . .

ΚΡΕΩΝ.

Ἰάσων ! Ἀναγνωρίζω πᾶν ὅ,τι τῇ σῇ ἀνδρείᾳ παρ' ἐμοῦ ὀφείλεται. Σὺ μόνος τὰς παραλίας ταύτας ἀπὸ τῶν πειρατῶν ἀπήλλαξας, οἱ κατατροπωθέντες δὲ δράκοντες, οἱ ἐξολοθρευθέντες λύκοι, τὰ ἡττηθέντα τέρατα τὸ πᾶν ἡμῖν ἀναμιμνήσκει τὰς ἀνδραγαθίας σου, τὰς εὐεργεσίας σου, τὴν δόξαν σου· ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνομα τούτου, ὅπως καὶ τὸ σὸν, ὀφείλομεν νὰ εὐλογῶμεν !

ΙΑΣΩΝ (εἰρωνικῶς).

“ Ἄς σοὶ προσενέγκῃ, ὅθεν, σήμερον τὴν αὐτοῦ ὑποστήριξιν!
“ Ἄς καταστείλῃ τῶν βαρβάρων φυλῶν τὴν λύσσαν!

ΟΡΦΕΥΣ (γαλήνιος).

Δύναμαι, ὦ φίλε, ν’ ἀναλάβω τὴν μεγάλην ἐπιχείρισιν!

ΙΑΣΩΝ (μειδιῶν).

Τίνι τρόπῳ; διὰ τῆς λύρας; . . .

ΟΡΦΕΥΣ.

Βεβαίως· καὶ διὰ τινων κόκκων σίτου! . .

ΙΑΣΩΝ.

Λοιπὸν, ἀείποτε σὺ λαλεῖς συμβολικῶς; . . .

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἐνίστε, κατὰ τὰς ἐκδρομάς μου, ὁπότεν ἡ τύχη μὲ σύρῃ
ἐγγὺς βαρβάρων ὀρδῶν, ὡς μόνην τροφὴν θηράματα καὶ ἀ-
γρίους καρπούς ἐχουσῶν, δωρῶ αὐταῖς θρεπτικούς τινάς ἄρ-
τους. Πλὴν, μῶλις τούτων γευθῶσιν, ἀναζητοῦσιν ἄλλους.
«Εἰ μὴ κάτοχος χιλιάδων τοιούτων ἐ-
κεῖ κάτω, χάριν ὑμῶν καὶ τῶν ὑμετέ-
ρων» λέγω αὐτοῖς, καὶ χαίρων ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει των, προ-
σφέρω τότε αὐτοῖς εὐαρίθμους κόκκους σίτου. «Θέσατε
τούτους ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ τὸ ἔδαφος ἀποδό-
σει πλείονας ὑμῖν ἄρτους παρ’ ὅσους ἔλα-
βε κόκκους!» «Πότε, λοιπὸν; αὖριον»; «Οὐ-

χι! Ἀνάγκη, ἐν πρώτοις, νὰ θραύσητε, ν' ἀνοίξητε, ν' ἀναμοχλεύσητε τὴν γῆν ταύτην!» Καὶ ἰδοὺ αὐτοὶ ἐν τῷ ᾧμα ἐργάται! «Νὰ ἐγκαταλείψητε τὸν πλάνητα βίον!» Καὶ πάραυτα ἡ καλύβη ἀντικαθίστησι τὴν σκηνὴν! «Νὰ καταστῇτε χρήσιμοι». Κλαδεύουσι τὰ δάση, σφυρηλατοῦσι τὸν σίδηρον Εἵτα, πρωΐαν τινὰ, ὁπότεν ἡ τῆς νυκτὸς δρόσος ἔτι καλύπτῃ τὰ φυτὰ, διακρίνω τὰς ὑψουμένας πρασίλους κορυφὰς τοῦ γεννωμένου σίτου! «Εὐχαριστήσατε τοῖς θεοῖς!» ἀνακράζω αὐτοῖς τότε, καὶ τάχιστα βωμὸς παρὰ τὴν καλύβην ἰδρύεται· ἐκ τοῦ ἐλαχίστου δ' ἐκείνου σπόρου τοῦ σίτου ἀναβλαστάνει ἐργασία, θρησκεία, ἀγάπη πρὸς τὴν ἐστίαν, ἔρως πρὸς τὴν εἰρήνην, φίλτρον πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ τέλος τὸ συνοικέσιον, ὁ πρῶτος οὗτος λίθος τοῦ οἰκοδομήματος τῶν πόλεων. Ταῦτα δὲ πάντα ὁ ἥχος μόνον τῆς λύρας δημιουργεῖ!

ΙΑΣΩΝ.

Περίδοξε κατακτητὰ! Οὔτοι, λοιπὸν, οἱ ἄθλοι σου;

ΟΡΦΕΥΣ.

Κατακτητῆς, ναί! ἀλήθειαν λέγεις! Τοιοῦτος εἰμί! Ποσάκις ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἡσυχῶν ὀρέων τοῦ Ἑλλησπόντου ἀποσκοπῶν καὶ ἀπαστραπτούσας πρὸς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας τὰς χώρας ἀτενίζων ταύτας, ποσάκις δὲν ἀνέκραξα ᾠὰν τραχεῖς βράχοι καὶ λαοὶ σιδηροκάρδιοι, ἐλεύσεται ἡμαρ, ἐν ᾧ θὰ μοὶ ἀνήκητε πάντες! Ὅποτεν ἡ Μοῦσα ἐκπολιτίσῃ τὴν Κόρινθον, ἵπταμαι πρὸς τὴν Νάξον, τὴν Αἴηλον, τὴν Ζάκυνθον, πανταχοῦ τοὺς νόμους καὶ τὸν σίτον σπεύρων, μέχρις ὅτου καὶ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, διδάσκαλοι ἀναδεικνύμενοι, πράξητε ὑπὲρ τοῦ λοιποῦ κόσμου ὅ,τι σήμερον δευτερός τις θεὸς ὑπὲρ ὑμῶν πράττει, ὁπότεν ἡ Ἑλλὰς, φάρος

τηλαυγῆς τότε, ἐπὶ τῶν ὄχθων ἀμφοτέρων τῶν θαλασῶν
τούτων ὑψουμένη, θὰ φωτίσῃ τὴν Οἰκουμένην ! Τότε, Ἰάσων,
οἱ τῆς Γῆς λαοὶ θὰ πανηγυρίσωσιν, ἐν ταῖς ἐπισήμοις αὐ-
τῶν ἡμέραις, ὑπὲρ τοῦ ποιητοῦ, ὥσπερ ὑπὲρ τοῦ ἥρωος καὶ θὰ
ἐξομολώσωσι τὸν δαμαστῶν τῶν λεόντων Πειρίθουν πρὸς τὸν
κατευνάσαντα τ' ἀνθρώπινα πάθη Δίνον, λαληθήσεται δ'
ἐν τῷ κόσμῳ τότε, ὅτι ἡ λύρα ἐξημέρωσε τὰ θη-
ρία, ὅτι οἱ κρημνοὶ παρηκολούθησαν αὐτὴν, καὶ ὅτι εἰς τὴν
μελωδίαν τῶν ἡμετέρων ἀσμάτων τὰ τεῖχη τῶν πόλεων
ἐκλιναν ὑποτασσόμενα ! Ἀλλὰ τί λέγω ! Ἡ παρασυρθεῖσα ὑ-
πὸ τῆς Μούσης ψυχὴ μου περιεπλανήθη εἰς τὰς τρίβους τοῦ
μέλλοντος ! Ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Κρέουσιν ! . . . Περὶ
Ὑμεναίου μὴ ἐλάλησας ;

ΚΡΕΩΝ.

Ναί !

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἡ μῆνις τῶν θεῶν, σὲ τρομάζει, εἶπες ; . . Τίς εἶναι,
λοιπὸν, ὁ νυμφίος ;

ΚΡΕΩΝ.

Δὲν μαντεύεις αὐτόν ;

ΟΡΦΕΥΣ.

Οὐχί !

ΚΡΕΩΝ (δεικνύων τὸν Ἰάσονα).

Ἴδου αὐτός !

ΟΡΦΕΥΣ.

Ὁ Ἰάσων ! ;

ΙΑΣΩΝ (ὑψηλοφώνως).

Ἀναμφιβόλως !

ΟΡΦΕΥΣ.

Αὐτὸς ! αὐτὸς τῆς Κρζούσης σύζυγος ! ; . . .

ΙΑΣΩΝ (χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Ὀρφέα).

Σίγα !

ΚΡΕΩΝ (πρὸς τὸν Ὀρφέα).

Τὶ ἔχεις, λοιπόν ; Διατὶ τόσον ταραττεσαι ; Πόθεν ἢ ἐπὶ τοῦ μετώπου σου καὶ τοῦ ἰδικοῦ του ὠχρότης αὕτη ;

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἐπίτρεψον, ἄναξ, ὅπως σιγήσω, πρὸς στιγμήν· ἀλλ' ἄκου-
σον, ἐν τούτοις, συμβουλὴν τινα σωτήριον ! Οὐχὶ πόρρω
ἐντεῦθεν ὁ σεπτὸς τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος ἱερεὺς χρησμο-
δοτεῖ· ὑπόβαλε τοὺς δικαίους σου φόβους τῷ μεγάλῳ τού-
τῳ θεῷ καὶ ἐγὼ ἐνταῦθα θὰ συμβουλευθῶ τὰ σφάγια, θὰ
ἔρωτήσω τὴν καρδίαν τῶν θνητῶν καὶ θ' ἀναγνώσω ἐν αὐτῇ
τὸν λόγον τῆς τῶν θεῶν ὀργῆς !

ΚΡΕΩΝ.

ὑποτάσσομαι τῇ σῇ φωνῇ ! (Ὁ Κρέων ἐξέρχεται
μετὰ τῆς ἀκολουθίας του καὶ τοῦ λαοῦ).

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΟΡΦΕΥΣ καὶ ΙΑΣΩΝ.

ΟΡΦΕΥΣ.

Τὶ ἀπέγινεν ἡ Μήδεια ;

Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ ἀποτροπιάζονται ταύτην, τοσοῦτον σὺ πρὸς αὐτὴν συνδέσαι! Οἱ βάρβαροι, οἱ Ἕλληνες, ἡ Κόρινθος, ὁ βασιλεὺς τῆς, ἡ Οἰκουμένη σύμπασα δύνανται νὰ κατηγορήσωσιν αὐτῆς. Σὺ ὅμως οὐχί! Σὺ, ὅστις πρῶτος κατεβαράθρωσας ἐν τῇ ἀβύσσῳ τοῦ ἐγκλήματος τὸ ὄν τοῦτο, ὅπερ οἱ θεοὶ ἔπλασαν θεσπέσιον, σὺ, ὅστις ὑπῆρξας ὁ μόνος σκοπὸς παντὸς ὅ,τι διεπράξατο, σὺ, ὅστις αἰέποτε ἐκ τῶν ἀνοσιουργιῶν τῆς ὠφέλειαν σεαυτῷ περιεποίησας, σὺ, ὅστις αὐτουργὸς ἢ συνένοχος ἐν τοῖς δεινοῖς τούτοις, ζῶν ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν, προδίδεις τὴν εὐεργέτιδα!

ΙΑΣΩΝ (μετὰ παραφορᾶς).

Καθίσταμαι, ἄρα, ἐγκληματίας, διότι δὲν δύναμαι πλέον ν' ἀγαπῶ; Ἄν ἡ καρδιά μου ἀμαρτάνῃ, τὴν Ἀφροδίτην μέμφηται!

ΟΡΦΕΥΣ.

Τὴν Ἀφροδίτην;!

ΙΑΣΩΝ.

Ναί· ναί· τὴν Ἀφροδίτην! Ἀναπέτασον τὰς θύρας σου, ὦ καρδιά μου, καὶ ἀποκάλυψον αὐτῇ τὴν καταβιβρώσκουσαν σε ἀδάμαστον φλόγα!

ΟΡΦΕΥΣ.

Τὶ λέγεις;

ΙΑΣΩΝ.

Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἄπασαι αἱ μάταιαι αὗται προφάσεις! Οὐχί! Ἡ φρίκη τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, αἱ ἀραὶ καὶ τὸ ἐγκλημα δὲν διαρηγνύουσι τοὺς πρώτους ἐμοῦ δεσμούς, ἀλλ' ὁ Ἔρως! Ναὶ, ἀγαπῶ, ἀγαπῶ!...

ΟΡΦΕΥΣ.

Τίνα ; Τὴν Κρέουσαν ; ..

ΙΑΣΩΝ.

Μάλιστα, τὴν Κρέουσαν καὶ τὴν νεαρὰν αὐτῆς ἀγνότητα, τὴν Κρέουσαν καὶ τὸ κάλλος της, τὴν Κρέουσαν καὶ τὴν γλυκύτητά της ! Ἡ νέα αὕτη φλόξ ἐξερεθίζει, βεβαίως, τὴν παράφορον ἰδιοτροπίαν σου· ἀλλὰ πότε θὰ ἐννοήσης, τέλος, ψυχρὸ τῆς Εὐρυδίκης ἔραστὰ, ὅτι ἡ αὕτη φλόξ καθιστᾷ ἡμᾶς ἔραστὰς καὶ ἥρωας συγχρόνως ; ὅτι ἐν καὶ μόνον αἷμα κοχλάζει ἐν ἡμῖν καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ πολέμου ; Πιστεύεις, ὅτι ἡδυνάμην νὰ κατατροπώσω ποτὲ τοὺς γίγαντας, νὰ φιμώσω τὰ χαίνοντα τῶν ἀδύσσωστων στόματα, νὰ διώξω τῷ ἀκοντίῳ τοὺς λέοντας, ἂν ἐν ἐμοὶ δὲν ἐνέκλειον καρδίαν τοσοῦτον φοβερὰν πρὸς ἀντιπάλους, οἷοι εἰσὶν οἱ χεῖμαρροι, τὰ πελάγη, οἱ κεραυνοὶ καὶ οἱ λέοντες ; . . . Ὡ, ναί ! ὅπως σὲ ἀπολαύσω, νεαρὰ μνηστὴ, θὰ ἐπλημύρουν τὴν Ἑλλάδα δακρύων καὶ αἵματος, κατὰ μυρίων Πυθωνῶν θ' ἀπηρχόμην ! Ὑπάρχει νόμος ὑποχρεῶν ἡμᾶς ν' ἀγαπῶμεν ὅπως μαχώμεθα !

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἀλήθειαν λαλεῖς ! . . Ὑμεῖς ἀγαπᾶτε τὰς ῥαδινὰς παρθένους, ὅπως ἡ ἄρκτος τῆς μελίσσης τὸ προῖον, ὅπως ἡ λεοπάρδαλις τὰ εὐτραφῆ ποίμνια ! Τὰς ἀγαπᾶτε, ὅπως ὁ χεῖμαρρος τὰς ἀνθούσας ἀκτὰς, μόνον ἵνα παρασύρῃ ἐν τῇ θυελλώδει αὐτοῦ δίνη τοὺς θησαυροὺς των καὶ κατακυλίσῃ αὐτοὺς ἐν τῷ βορβόρῳ του ! Ἄλλ' ὁ Ζεὺς μὲ ἀποστέλλει καὶ σπεύδω . . .

ΙΑΣΩΝ.

Σύ ! . . .

ΟΡΦΕΥΣ.

Ὅπως ἀποσπάσω τὴν Κρέουσαν ἀπὸ τοῦ μαινομένου ἔρωτός σου ! Ὅπως ἀποκαλύψω πρὸς τε τὴν θυγατέρα καὶ τὸν πατέρα τὴν ἄβυσσον, πρὸς ἣν ὁ μοιχὸς οὗτος ἔρως σου τοὺς ὁδηγεῖ! . .

ΙΑΣΩΝ.

Ἄγε δὴ ! Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν παρ' αὐτοῖς τὸ στόμα σου θὰ μὲ καταγγέλλῃ, ὃ βραχίον μου θ' ἀνταποκρίνεται διὰ νέου ἄθλου ! Ταύτην τὴν πρῶταν ὃ φοβερός Ἀντήτωρ εἰσήλασεν ἐν τῇ χώρᾳ ! Σπεύδω πρὸς συνάντησίν του, περισφίγγω, διὰ τῶν βραχιόνων μου, τὸν γίγαντα, τὸν ἀποπνίγω καὶ αὔριον, ὁπότε μ' ἀτενίσῃ ἡ χώρα ἄγοντα τὸ πτώμα τοῦ νέου τούτου Ἀνταίου, θ' ἀναγκασθῇς νὰ σιγήσῃς σὺ, καταλείπων μοι τοὺς καρπούς τῶν ἀγώνων μου !

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἰδωμεν ! (Ἀκούονται ἦχοι τερπνῆς μουσικῆς καὶ φαίνεται ἡ Κρέουσα ἐπὶ τοῦ λόφου συνοδευομένη ὑπὸ νσανίδων φερουσῶν στεφάνους καὶ προσφοράς).

ΙΑΣΩΝ.

Ἰδοὺ ἡ Κρέουσα, ἥτις ὁδηγοῦσα τὰς κνηφόρους ἐν ἡχῇ κιθάρας, σπεύδει πρὸς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, αἰτησόμενη παρὰ τῆς αὐστηρᾶς θεᾶς τὴν ἄδειαν, ὅπως τεθῇ ὑπὸ τὴν ἐφορείαν τῆς Ἥρας.

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἐγὼ ἔσομαι παρὰ τῷ Κρέοντι !

ΙΑΣΩΝ.

Ὁ Ἀντήστωρ μὲ καλεῖ! Σπεύδω, ὅπως καταστῶ τῆς Κρεούσης ἄξιος! Θάρρος! Ἴδου ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὀφείλω νὰ διδάξω πρὸς τοὺς ψοφοδεεῖς τούτους λαοὺς ὅποιον υἱὸν ἐβάστασεν ἡ μήτηρ μου! (Οὔτοι ἀπέρχονται, ἐμφανίζεται δὲ ἡ Κρέουσα ἀκολουθουμένη παρὰ τῶν κανηφόρων. Ἀκούεται ἡδυπαθὴς ἁρμονία. Ἡ Κρέουσα, φέρουσα στέφανον, ἐναποτίθησι τοῦτον πρὸ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἀπαγγέλλει τὰς κάτωθι στροφάς, ἐν ᾗ ἡ μουσικὴ ἐξακολουθεῖ τὸν ἡρεμον αὐτῆς ἦχον. Ὁ Ἰάσων καὶ ὁ Ὀρφεὺς ἐξέρχονται τῆς σκηνῆς καθ' ἣν στιγμήν ἐισέρχεται αὕτη).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΚΡΕΟΥΣΑ, ἡ ΤΡΟΦΟΣ καὶ κανηφόροι.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Σεμνὴ θεὰ, ἡ τὸν κεστὸν τῆς παρθενίας ζωννυμένη,
Μετὰ τῆς κόμης μου αὐτοὺς, τοὺς μειδιῶντας θησαυ-
[ροὺς,

Τὰ ἄνθη δέξαι τῆς πρωίας!

Ἐθαλλον ὅπου τοῦ θνητοῦ βέβηλος ποὺς δὲν προσπελάζει,
Ἐντὸς λειμῶνος σκισροῦ, ὅπου ὁ βόμβος τῆς μελίσσης
Μόνον ἀκούεται τὸ ἔαρ!

Ὑπὸ τὸ βλέμμα σου, θεὰ, ὥσεὶ κοιλὰς μεμονωμένη
Ἐξῆσα, φεῦ! ἐπὶ μακρὸν, εἰς μόνην τὴν χρυσὴν ἀ-
[κτίνα

Τὴν οὐρανόθεν ἐρχομένην,
Ἀποκαλύπτουσα δειλῶς τὸν βίον μου, τὴν ὑπαρξίν μου!

Ἄλλ' ἢ κοιλὰς μίαν αὐγὴν ἤκουσ' ἐξαίφνης ν' ἀντηχήσουν
Ἐπὶ τὰ στήθη της γοργῶς τὰ βήματα τοῦ ὁδοιπόρου,
Καὶ πάραυτα ἐνώπιόν του,
Προσκλίνασα, πανευλαβῶς, ὡς ἐπὶ θέᾳ βασιλέως,
Τ' ἄνθη προσήνεγκεν αὐτῷ, τὴν χλόην καὶ τὰ νά-
[ματα της!

Ἄν ἤδη τὴν παρθενικὴν, ἂν τὴν γαλήνιον αὐλήν σου
Φεύγω, συγγνώμην, ὦ θεᾷ, ὃ ἔρω με ἀπομακρύνει!
Ὁ ἔρω ἐνδόν μου λαλεῖ, ὃ ἔρω, οὔτινος ὁ νόμος
Ὁ παντοδύναμος δουλοῖ τὸ πᾶν, τὸ πᾶν, ἐκτὸς σοῦ
[μόνον!

Ἢ μήτηρ σου τὴν δύναμίν σου
Ἐγνώρισε, καὶ εἰς αὐτὸν ὀφείλεται ἡ γέννησίς σου!

(Ἡ μουσικὴ καταπαύει, ἡ δὲ Κρέουσα
διευθύνεται πρὸς τὴν τροφόν της).

Ἀγαπητὴ τροφέ! κατάρθες εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλμα-
τος τὸ ἄνθος τῶν τριχῶν μου, ὅπερ ὁ σίδηρος ἄρτι ἀπέκοψε·
ἡμεῖς δ' ἀπέλθωμεν εἰς τὸν ναὸν καὶ καταθῶμεν, μετὰ τῶν
εὐχῶν μας, τοὺς ὠρίμους καρποὺς καὶ τοὺς γλυκεῖς τούτους
ἄρτους.

(Εἰσέρχονται εἰς τὸν ναὸν ἐν τῷ ἤχῳ τῆς
μουσικῆς, ἥτις ἐκ νέου ἄρχεται ἡ χοῦσα
καὶ ἥτις κατ' ὀλίγον ἀποσβέννυται).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἡ ΤΡΟΦΟΣ μόνη· κατόπιν ΜΗΔΕΙΑ, ΜΕΛΑΝΘΟΣ,
ΛΥΚΔΩΝ, (οὗς φέρει αὕτη ἐκ τῆς χειρός).

Η ΤΡΟΦΟΣ (κατατιθεῖσα τὴν κόμην εἰς τοὺς πόδας τοῦ βωμοῦ).

Σπεύσωμεν πρὸς τέλεσιν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔργου καὶ κατόπιν ἄγωμεν πρὸς τ' Ἀνάκτορα!.. (παρατηροῦσα τὴν Μήδειαν). Ἀλλὰ τί βλέπω;

ΜΗΔΕΙΑ.

Θάρρος, προσφιλῇ μικρά μου τέκνα, θάρρος! Ἐν βῆμα ἐκόμεν καὶ φθάνομεν εἰς τὸν λιμένα!

Η ΤΡΟΦΟΣ (θεωμένη τὴν Μήδειαν).

Ὅποια θλίψις! ἀλλ' ὅποια μεγαλοπρέπεια! ὅποια χάρις!

ΜΗΔΕΙΑ (πρὸς τὴν τροφόν).

Ξένη! Τὴν φιλόξενον τῆς Κορίνθου χώραν πατοῦμεν, ἤδη;...

Η ΤΡΟΦΟΣ.

Μάλιστα!

ΜΗΔΕΙΑ (δεικνύουσα τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος).

Δὲν εἶναι οὗτος ὁ τῆς Ἀρτέμιδος ναός;

Η ΤΡΟΦΟΣ.

Ἀναμφιβόλως!

ΜΗΔΕΙΑ.

Διερχομένη τὰς προστριβίς ταύτας εἰς τὴν Θετίδα σκε-

παρέας ἐφάνη μοι, ὅτι ἤκουσα μακρόθεν ἀντηχοῦν ἄσμά τι
κακηφόρων.

Η ΤΡΟΦΟΣ.

Εἶναι ὕμνος τις τοῦ Ὀρφέως! . .

ΜΗΔΕΙΑ (μετὰ συγκινήσεως).

Ὁ Ὀρφεύς! ὦ θεοί! . .

Η ΤΡΟΦΟΣ.

Αὔριον ἢ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ ἐορτάζει τὸν Ὑμέναιόν
της . . . Ἀλλὰ, πῶς γνωρίζετε ὑμεῖς τὴν θεσπεσίαν ταύτην
ἁρμονίαν; καθόσον, ἂν κρίνω ἐκ τῆς μορφῆς καὶ τῆς φωνῆς
σας, δὲν ἐγεννήθητε ἐν Ἑλλάδι. . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Εἶναι ἀληθές! Ἐν τούτοις . . . τὴν γνωρίζω!

Η ΤΡΟΦΟΣ (κατ' ἰδίαν).

Ἡ φωνή της τρέμει, ἐν ᾧ μοι ἀποκρίνεται! . . .

ΜΗΔΕΙΑ (πρὸς τὰ τέκνα της, δεικνύουσα
τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος

Κατάθετε ἐκεῖ τὸ φλέγον τοῦτο κάλυμμα, ὅπερ ὁ Ἄ-
πόλλων ἐξύφανεν ἐν τῷ οὐρανῷ, διὰ τῶν ἀκτίνων του!

(Καταθέτουσι τὰ τέκνα ἐν ἡνεωγμέ-
νον κιβώτιον εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλ-
ματος).

Η ΤΡΟΦΟΣ (θεωροῦσα τὸ κάλυμμα).

Πόσω λαμπρὸν δῶρον ! Πόσω πολύτιμος ἐργασία ! Οἱ ἡμέτεροι θεοὶ εἰσὶ καὶ θεοὶ ὑμῶν ;

ΜΗΔΕΙΑ.

ὦ ! μὴ συγκρίνετε τὰς ἡμετέρας θεότητας πρὸς τὰς ἰδικάς σας ! Αἱ ἡμέτεραι δὲν ἀπαιτοῦσι δῶρα τριαῦτα ! Ἡ φρικώδης αὐτῶν λατρεία ἀποτελεῖ φόνον ἀτελεύτητον ! Καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἡμῶν, καὶ αὐτὴ ἀκόμη, αἵματος ἀνθρωπίνου διψᾷ !..

Η ΤΡΟΦΟΣ (μετὰ ζωνηρότητος).

Τίς, λοιπὸν, δίκαιοι θεοί ! ἐστὶν ἡ ἀγρία αὕτη χώρα ; Λαλήσατε !

(Ἡ Μήδεια ποιεῖ κίνησιν τινα).

Ἄλλ' οὐχὶ ! Ὀρεῖλω νὰ σεβασθῶ τὸ μυστήριον τοῦτο ! Ἀναπαύθητε ἐνταῦθα ! Ἡ Κρέουσα ἐξέρχεται τώρα . . . αὕτη ἀείποτε συνεπάθησε πρὸς τὰς ὀδύνας ! (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΜΗΔΕΙΑ, ΜΕΛΑΝΘΟΣ καὶ ΛΥΚΑΩΝ.

ΜΗΔΕΙΑ

Ὁ Ὀρφεύς ! Ἄσμα χαρμόσυνον ! Ὡδὴ Ὑμναίου ! Καὶ ἐγὼ, πρό τινος, πρὸς τὸν ναὸν ὀδηγηθεῖσα, ἐπίστευσα καὶ τώρα . . . ὦ Ἰάσων ! προσφιλὲς Ἰάσων ! Ἀπέθανες ; ἔφυγες ; Ὅποια ζοφερά εἰρκτὴ μακρὰν μου σὲ κρατεῖ ; Ποῦ εἶσαι, λοιπὸν, τῶν ἡμερῶν μου κύριε ; ποῦ εἶσαι ;

ΜΕΛΑΝΘΟΣ (πρὸς τὴν μητέρα του).

Ἀπηύδῃσα!

ΜΗΔΕΙΑ (μετὰ θλίψεως).

Προσφιλές τέκνον! μοῦ σπαράττεις τὴν καρδίαν! Οὔτε
στέγην, οὔτε καταφύγιον ἔχομεν! Ὁ γυμνὸς οὗτος βράχος,
ἰδοὺ ἡ σημερινή σου κοιτίς!...

ΛΥΚΑΩΝ.

Ἢ πεῖνα μᾶς ἐξασθενεῖ περισσότερον τοῦ δρόμου!

ΜΗΔΕΙΑ (μετ' ἀπελπισίας).

ὦ! διατὶ δὲν δύναμαι νὰ κενώσω μέχρις ἐσχάτης στα-
γῶνος τὰς φλέβας ταύτας, ὅπως εἶπω αὐτοῖς. «Πίετε! τρά-
φητε!» (μετ' ἀποφάσεως). Ἀπαιτεῖται θάρρος, χάριν
αὐτῶν!... (πρὸς τὰ τέκνα της). Κλίνατε γόνυ!
(λαμβάνουσα ἐκ τῆς βιάσεως τοῦ ἀγάλμα-
τος δύο ἰκετηρίους κλάδους). Λάβετε τοὺς διὰ
ταινιῶν ἐστολισμένους τούτους κλάδους!

ΛΥΚΑΩΝ.

Διατὶ τοῦτο;

ΜΗΔΕΙΑ.

Ὅπως φαίνησθε, πράγματι, οἴμοι, ὅ,τι ἀληθῶς εἴσθε!
ἰκέται!...

ΛΥΚΑΩΝ.

Καὶ τίνα ὀφείλομεν νὰ ἰκετεύσωμεν;

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἐκείνην, ἣτις δέεται ἔτι ἐν τῷ ναῷ ἐκείνῳ!

ΛΥΚΑΩΝ.

Τὶ θὰ εἴπωμεν πρὸς αὐτήν;

ΜΗΔΕΙΑ.

Οὐδέν! .. Εἰς μόνην τὴν θεάν σας, πιστεύω, „θὰ συγκινηθῇ ἡ καρδία της! Ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ὑμεναίου της, δεκαεξάετις παρθένος, τίς δὲν συγκινεῖται εἰς τὴν θεάν τέκνων νεαρῶν!.. (βλέπουσά τὴν Κρέουσα). Ἴδού αὕτη! (Ἡ Μήδεια ὀπισθοχωρεῖ κατὰ ἐν βῆμα).

ΛΥΚΑΩΝ.

Ἀναχωρεῖς;

ΜΗΔΕΙΑ.

Οὐχί! ἀλλὰ ἐπιθυμῶ, ὅπως ἡ προστάτις ὑμῶν ἄνευ οὐδενὸς στηρίγματος σᾶς ἴδῃ! Ὑπὲρ τῶν μεμονωμένων παιδίων αἰσθάνεται τις μείζονα οἶκτον! (Ἀποσύρεται εἰς τὸ βάθος).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ ΚΡΕΟΥΣΑ

ΚΡΕΟΥΣΑ.

(Δαλρῶσα πρὸς τὰς συντρόφους της καὶ κἀνίστρον ἐν ταῖς χερσὶ φέρουσα).

Ναί! Ἐπιθυμῶ ν' ἀφιερῶσω τὸ ἥμισυ τῶν δώρων τούτων! (παρατηροῦσα τοὺς παῖδας). ὦ! τὰ

δύο ὠραία παιδιά ! Τοῦτο ἡδύνατο νὰ ἐκληρθῇ ὡς οἰωνός !
Δυστυχῆ μικρά ! εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ἱκετεύετε ἤδη ; Δά-
βετε, κρατήσατε τοὺς ἄρτους τούτους καὶ τοὺς γλυκεῖς
τούτους καρπούς ! Ὅ,τι προσφέρει τις πρὸς τοὺς πάσχον-
τας τὸ ἀφιερῶ τοῖς θεοῖς ! Ἀλλὰ πῶς εὑρέθητε ἐπὶ ταύτης
τῆς χώρας ; . . .

ΛΥΚΑΩΝ.

Ἦλθομεν ἐπὶ τινος μεγάλου πλοίου !

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Μόνα ;

ΛΥΚΑΩΝ.

Οὐχί !

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Μετὰ τοῦ πατρός σας ;

ΛΥΚΑΩΝ.

Ὁ πατήρ μας δὲν εὑρίσκεται πλέον μεθ' ἡμῶν !

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Καὶ οἱ θεοὶ ἀπεστέρησαν ἡμᾶς καὶ τῆς μητρός σας ; Πο-
θῶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσω !

ΛΥΚΑΩΝ.

Ἔχομεν τὴν μητέρα μας καὶ αὕτη ἐπαγρυπνεῖ ἐφ' ἡμῶν !

ΚΡΕΟΥΣΑ (παρατηροῦσα τὸν Λυκ.)

Οἶα τρυφερὰ καὶ γλυκεῖα ἀπάτη ! . . . Ἐν τῇ φυσιογνω-

μία του, ἐν τῇ φωνῇ του, ἡ καρδιά μου, πλήρης ὀνόματός
τινος μόνον, τίς θὰ τὸ ἐπίστευεν; ἀναγνωρίζει τὸν Ἰάσωνα! . .
(τὸν ἐναγκαλίζεται).

ΛΥΚΑΩΝ.

Διατὶ μ' ἐναγκαλίζεσθε; μ' ἀγαπᾶτε, λοιπόν; . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἀναμφιδόλως!

ΛΥΚΑΩΝ.

Ἡ μήτηρ μου τὸ εἶχεν, ἤδη, εἶπεῖ! . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἡ μήτηρ σας;

ΛΥΚΑΩΝ.

Ἀκροάζεται! . . εὐρίσκεται ἐκεῖ! . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Καὶ διατὶ ἀπομακρύνεται αὕτη ἀφ' ὑμῶν;

ΛΥΚΑΩΝ.

Χάριν τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης της! Λέγει, ὅτι τὰ μικρὰ
παιδιά μεμονωμένα ἐμπνέουσι πλείονα οἶκτον!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Τοιοῦτον λόγον! ὦ θεοί! ποῦ εἶναι, λοιπόν, αὕτη; Κα-
λέσατέ την! . . Αἰσθάνομαι, ὅτι ὁλόκληρος τὴν καλεῖ ἡ
καρδιά μου . . .

ΜΗΔΕΙΑ (πρὸς χωροῦσα).

Νέα κόρη! Οἱ θεοὶ θὰ εὐλογήσωσι τὰς ἡμέρας σας, ἀφοῦ οἱ δυστυχοῦντες εἰσὶ φίλοι σας

ΚΡΕΟΥΣΑ (κατ' ἰδίαν μετὰ συγκινήσεως).

Ὅποῖος τόνος ἐν τῇ φωνῇ της! Ὅποῖον ἡγεμονικὸν μέτωπον! Ἀναγνωρίζει τις ἐν αὐτῇ ἐξόριστον καὶ μαντεύει βασιλίσσαν;

ΜΗΔΕΙΑ (πρὸς τὰ τέκνα της)

Προσφέρατε αὐτῇ τὸ κάλυμμα ἐκεῖνο μετὰ τῶν λαμπρῶν χρωμάτων. Τὸ δῶρον τοῦτο θὰ τὴν συγκινήσῃ!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἄς λαλήσωμεν περὶ τῶν δυστυχημάτων σας! Ταῦτα μᾶλλον θὰ μὲ συγκινήσωσι. Εἶπατε, ἀτυχῆς τις σκληρὸς συγγενὴς ἐξεθρόνισεν ἡμᾶς;

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἡ δυστυχία μου προσέρχεται παρὰ τῶν θεῶν! . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Παρὰ τίνων θεῶν; παρὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ἴσως; Θὰ δεηθῶ ὑπὲρ ὑμῶν, διότι μοὶ ἐπιτρέπεται εἰσέτι ἡ λατρεία της. Παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος; Οὗτος προστατεύει καὶ τὴν Κόρινθον καὶ τὸν πατέρα μου! Αἱ προσφοραὶ μας θὰ πρᾶνῶσι τὴν ὀργὴν του! Εἶπατε, τίς ἐστὶν ὁ θεὸς, ὃν ὀφείλω νὰ κάμψω ὑπὲρ ὑμῶν; . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Οὐδείς δύνανται νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ πλήξαντός με θεοῦ. Οὕτως ἐστὶν ὁ Ἔρως! . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Τίς! Ὁ Ἔρως; Ὁ Ἔρως; Τὸ πᾶν ἤδη μᾶς συνδέει! Οὐδέποτε δύο καρδίαι θὰ πάλωσιν ἁρμονικώτερον;

ΜΗΔΕΙΑ.

Οἶμοι! Δι' ὑμᾶς ὁ Ἔρως ἐστὶν ὁ εὐδαίμων τοῦ οὐρανοῦ υἱός· νεαρός ἐστεμμένος θεός, ἀενάως μεσιδίων! Δι' ἐμὲ ὁμῶς ὑπάρχει ὁ ζοφερός τῶν Εὐμενίδων ἀπόστολος, φέρων ὡς στέμμα κρυεροὺς ὄφεις!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως γνωρίζω τοῦ Ἑρωτος τὰ δάκρυα.

ΜΗΔΕΙΑ.

Τίς; Ὑμεῖς;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἐγὼ, μάλιστα

ΜΗΔΕΙΑ (μ ε τ ἂ π ᾶ θ ο υ ς)

Πῶς! Ὁ μέλλων νυμφίός σας δὲν ὑπῆρξε φίλος τις τῆς παιδικῆς ὑμῶν ἡλικίας;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Εἶναι ξένος τις, ἐπίσημος μόνον ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ του!

ΜΗΔΕΙΑ.

Ὅπως ἐκεῖνος ! . . Ἀλλὰ, τίς, λοιπὸν, αἰτία ὑπότάσσει ὑμᾶς εἰς αὐτόν ;

ΚΡΕΟΥΣΑ :

Ἡ δυστυχία του ! . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Ὅπως καὶ ἐμέ ! . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Τὸ κάλλος του ! . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Ὅπως καὶ ἐμέ ! . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Τὸ ἡρωϊκὸν αὐτοῦ θάρρος ! . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἄχ ! τάλαιnai γυναῖκες ! Ἀείποτε, λοιπὸν, ἡ αὐτὴ εἰ-
μαρμένη θὰ πατάσῃ τὰς καρδίας μας καὶ ἡ διήγησις τῶν
δεινῶν, ὅσα πλήττουσι τῆς μιᾶς τὴν καρδίαν, θὰ παριστᾷ
πάντοτε τὴν εἰρωνα ἡλὼ τῶν ἀλγηδόνων τῆς ἐτέρας ! . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Τῇ ἀληθείᾳ, αἰσθάνομαι θλιθεράν τινὰ ἔλξιν πρὸς τὴν μου
στηριῶδη σκιάν, ἣτις ὑμᾶς περικαλύπτει ! . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Κάγὼ πρὸς ὑμᾶς ἐπίσης ! . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἀνοίξατέ μοι, ὅθεν, τὴν καρδίαν σας, ἐξηγήθητέ μοι, ὅπως δυνηθῶ, ἀδελφὴ μου, νὰ σώσω ὑμᾶς!

ΜΗΔΕΙΑ.

Τὶ νὰ εἶπω ὑμῖν; Ἐζὼν ἀθῶα, λατρευομένη, εὐδαίμων! Ἡμέραν τινὰ ἀφίκνυται πρὸς τὰς ἀγρίας ἀκτάς μας νεανίας, ἀναζητῶν ὅ,τι ποθοῦσιν οἱ ἥρωες, τὴν δόξαν καὶ τὸν κίνδυνον! Ἐρωτᾷ περὶ τοῦ πατρός μου εἰσέρχεται Τάλαινα ἐγώ! σκληροὶ θεοί! Ἀφροδίτη ἀδυσώπητος! Εἰς τὸ πρῶτον αὐτοῦ βλέμμα, πρὶν εἰσέτι λαλήσῃ, σιγηλὸν τι θάμβος μοῦ καταπλημμυρεῖ τὴν καρδίαν! Ταράσσομαι καὶ τὸ βλέμμα μου πλανᾶται ἄτακτον· ὁδυνῆρά τις ταραχὴ μὲ βασανίζει καὶ πιέζει τὴν καρδίαν μου! Πάσχω! Ἀλλ' ἐκείνος ἄρχεται λαλῶν καὶ πάραυτα χεῖμαρρός εὐδαιμονίας εἰσδύει κυματίζων ἐν τῷ κόλπῳ μου! Ὡς εἰ θεός τις μὲ κατέστησε παράφρονα, ἡσθάνομην, ὅτι τὰ χεῖλη μου ἐμειδίῳ αὐτῷ, ἀκουσίως μου, καὶ προσηλοῦσα ἀτενῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἤκουον, ἐπόθουν, ἐθεώμην, ἠγάπων!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Δυστυχῆς!

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἐκτοτε μία μόνον κατέσχε με σκέψις, ἡ σωτηρία του! Ὅπως ἐξοπλίσω τὴν ἄφρονα ἀνδρείαν του, ἔδει ν' ἀπογυμνώσω τὸν πατέρα μου! Τὸ ἔπραξα! Νὰ προδώσω τὴν πατρίδα μου, τοὺς θεοὺς μου! . . . Καὶ ἐπρόδωκα ταῦτα πάντα! . . . Ἀλλ' οἷμοι! ὅποια τις ἐγενόμην, ὁπόταν, μετὰ τὴν νίκην του, μοὶ ἀπηύθυνε τὰς λέξεις ταύτας; — Ἐλθε, σοὶ ὀφείλω τὴν δόξαν μου, ἐλθέ! σ' ἀγαπῶ, φύγωμεν! —

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Νὰ ἐγκαταλείψητε τὸ προσφιλὲς τῆς πατρίδος ἔδαφος!..

ΜΗΔΕΙΑ.

— Ἀπελθε, τῷ ἔλεγον ἐγὼ, ὕπαγε! Ὁ ἔρως μας ἐστὶν ἀπαίσιος! — Ἐλθε, ἀπεκρίνετο ἐκεῖνος ἄλλως, ἀποθνήσκω! ῥίπτομαι ἐν τῇ σκιᾷ τῶν ἀπεράντων καὶ σκυθρωπῶν ἀνακτόρων· ἀλλ' ἐκεῖνος ἄπελπις προσεκολλᾶτο ἐπ' ἐμοῦ, ἐπαλαμβάνων. — Ἄν ἀπέλθω ἄνευ σοῦ, ἀποθνήσκω! ὦ νῦξ, νῦξ τρομερά! νῦξ ἀποχαιρετισμῶν καὶ θρήνων! Διέτρεξα ἅπαντας ἐκείνους τοὺς προσφιλεῖς τόπους, ἐν οἷς ἐπὶ δεκαεπτὰ ἐνιαυτοὺς ἔρρευσεν ὁ βίος μου, ὡς ἐν μιᾷ ἔαρος ἡμέρᾳ, καὶ ἔρρανα αὐτοὺς διὰ τῶν δακρύων μου! Προσεκολλήθην εἰς τοὺς τοίχους, εἰς τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιπλα, ἡσπάσθην τὴν κλίνην τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ὁλολύζουσα καὶ ἀνακράζουσα — Ἀχ! διατὶ, λοιπὸν, ἀποτρόπαιε ἦρρ, σ' ἀπέστειλαν πρὸς με οἱ θεοί; Ἀλλ' οἴμοι! Ὅποια ὑπερβολὴ ἀγωνίας καὶ θλίψεως ὁπότεν εἰσῆλθον ἐν τῷ κοιτῶνι, ἐνθα ἀνεπαύετο ἡ μήτηρ μου! Κλίνασα γόνυ, ἄνευ θορύβου, παρὰ τὸ προσκεφάλαιον, ἐφ' οὗ τσάκισ εἶχον συμπληρώσει τὸν ὕπνον μου, κατέθεσα ὡς προσφοράν παρὰ τῇ προσφιλεῖ κεφαλῇ τὴν ἀποκεκομμένην κόμην μου!... ὦ μητέρ μου! πατρὸς!... φίλοι! συγγενεῖς!... προσφιλῇ καὶ ἱερᾷ ὄντα, ἰδέτε τὴν τύχην μου καὶ θὰ μοὶ παράσχητε συγγνώμην!...

(Κρύπτει τὸ πρόσωπόν της μετὰ ξύτῶν χειρῶν της, κλαίουσα· ἡ Κρέουσα καταγίνεται νὰ πρᾶξῃ τὴν Μήδειαν, παρατηροῦσα δὲ τὰ τέκνα, ὁδηγεῖ αὐτὰ πλυσίον τῆς μητρός. Τὰ παιδιὰ τὴν ἐναγκαλίζονται).

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἴδού! Ἀντλήσατε θάρρος ἐκ τῆς πρὸς ὑμᾶς στοργῆς των!

Ἰδέτε, ἐν ᾧ ἡμεῖς ἀποκαλύπτετε τὸ πρόσωπον, αὐτὰ ἀσπάζονται τὰ ἴχνη τῶν δακρύων σας.

ΜΗΔΕΙΑ (θεωροῦσα τὰ τέκνα της).

Εἶναι ἀληθές· εἶμαι ἀγνώμων ! ὦ προσφιλεῖς παρηγορηταί ! Ἐννοοῦσιν, ὅτι οἱ θεοὶ ἐν ταῖς θλίψεσι προώρισαν τοὺς ἀσπασμοὺς τῶν τέκνων διὰ τῶν μητέρων τὰ δάκρυα ! ! . . . (ἐναγκαλιζομένη αὐτὰ). Αἰσθάνομαι ἑμαυτὴν γαληνιωτέραν ! Ὑπάγετε, φίλοι μου, καὶ καταθέσατε τοὺς κλάδους τούτους εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος !

ΛΥΚΑΩΝ.

Ναί· ὑπάγωμεν νὰ δεηθῶμεν τοῖς θεοῖς ὑπὲρ σοῦ ! (Τὰ ἐναγκαλίζεται καὶ πάλιν μετὰ τρυφερότητος, τὰ δὲ τέκνα κατευθύνονται πρὸς τὸν ναὸν, ἐν ᾧ εἰσέρχονται).

ΜΗΔΕΙΑ (βλέπουσα αὐτὰ ἀπομακρυνόμενα).

Οἱμοι ! Τὴν ἐσχάτην ταύτην εὐδαιμονίαν, τοὺς ἀσπασμούς των, τὴν φιλοστοργίαν των καὶ ταῦτα, ἴσως, θ' ἀπολέσω !

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Μεγάλοι θεοί !

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἡ ὀδύνη μου θὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ ! Τὸ παιδίον ἔχει ἀνάγκην εὐδαιμονίας, χαρᾶς ! . . . Δὲν ἐγεννήθη ὅπως ζῇ ἐν δακρύοις, ὅπως ἀκολουθῇ καὶ ἀγαπᾷ ὄντα καταπεφορτωμένα ὑπὸ νεφελῶν θλίψεων καὶ καρδίας ταρασσομένης ὑπὸ ἀενάου πολέμου ! Ἡ θλίψις δηλητηριάζει ! . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἀλλά! . . .

ΜΗΔΕΙΑ

Καὶ ἐπομένως ἐγὼ δὲν εἶμαι τῆς Ἑλλάδος τέκνον· εἰμὶ
εὐάρβανος! Καὶ αὐτὴ ἡ φιλοστοργία μου εἶναι μανιώδης καὶ
ὑπόκειται εἰς ὀρμὰς, ὧν ἡ φλόξ καταπλήττει τῶν μι-
κρῶν τὴν καρδίαν! Κἄποτε καὶ ἐναγκαλιζομένη αὐτὰ, τὰ
ἐκφοβίζω! . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ὅποια βλασφημία! Εἶναι δυνατόν τὰ τέκνα νὰ φοβῶν-
ται τὴν μητέρα; ! . .

ΜΗΔΕΙΑ (διὰ φωνῆς βαθείας).

ὦ! αὕτη ἔσται ἡ τιμωρία μου! Ὅπως ἡ θεία ὀργὴ μὲ
πλήξῃ θανατηφόρως, θὰ μὲ πλήξῃ ἐν τοῖς τέκνοις τούτοις!
Ἰδοὺ οἱ ἐκδικηταί, οὗς ἡ Ἑριννὺς ἐξελέξατο! . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἡ Ἑριννὺς!

ΜΗΔΕΙΑ (τεταραγμένη).

Δὲν ἐλάλησα, ἥδη περὶ τῶν Εὐμενίδων, αἵτινες ὀδηγοῦσι
τὸν ἔρωτα πρὸς τὸ ἔγκλημα, καὶ δὲν ἀνέγνωτε μέχρι τοῦ
νῦν ἐπὶ τῆς πελιδνῆς μου ὄψεως τὸ καταχθόνιον στίγμα,
ὅπερ ἐγγαράσσει ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ φονέως ὁ βασιλεὺς
τῶν θεῶν;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

ὦ Θεοί!

ΜΗΔΕΙΑ.

Φρικιάτε! . . . Παιδίον! Ἀλλὰ τί θὰ συνέβαινεν, ἂν ἀ-

πεκάλυπτον ὑμῖν ὁλόκληρον τὴν κατέχουσάν με φρίκην ;
Ὅφείλω, ἄρα, νὰ λαλήσω ; Ἔ! καλῶς ! τὸ αἰσθάνομαι, τὸ
βλέπω . . . δὲν ἐπεραίωσα τὴν διήγησίν μου εἰσέτι ! Ὅπό-
ταν διήλθον τὰ τείχη ταῦτα, μυστηριώδης τις φωνὴ ἔλεξε
μοι.— Τρέμε, ἔνοχε, τρέμε ! Εἰς τοὺς τόπους τούτους ἀ-
ναμένει σε ἡ ἀδυσώπητος Εὐμενίς ! Ἀκούω ἐνταῦθα συρίζουσιν
τὴν παντοδύναμον φωνὴν της καὶ ὀσφραίνομαι ὀσμὴν αἵ-
ματος !

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Εἰς ὁποίους πλανᾶσαι φόβου ; !

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἀμφιβολία τις φρικώδης, τρομερὸς τις φόβος κατέχει ἀ-
κουσίως μου τὴν ἐμὴν καρδίαν.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Τίνι τρόπῳ ;

ΜΗΔΕΙΑ.

Οἶδατε τί ἐστὶ ζηλοτυπία ; . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

ὦ ναί ! . .

ΜΗΔΕΙΑ (θλιβερώς μειδιῶσα).

Ὑμεῖς ζηλότυπος ! . . καὶ διατί ;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Διὰ τὸ παρελθόν.

ΜΗΔΕΙΑ.

Τότε, λοιπὸν, κάλλιστα δύναται τὸ ἐμὸν ἀπόκρυφον νὰ

ἐπισκεφθῇ τὴν καρδίαν σας . . . Εἴσθε γυνή ! Καί, λοιπὸν, ἐνίοτε πλάνος τις καὶ ὀδυνηρὰ ὑποψία μοὶ ψιθυρίζει — Καὶ ἂν ἡ ἀπουσία αὐτοῦ ἦν ἐγκατάλειψις ; "Αν, ἐνῶ ἐγὼ, ἐκτὸς ἐμαυτῆς, σχεδὸν θνήσκουσα, διέρχομαι τὴν Ἑλλάδα ἀναζητοῦσα ἐν μέσῳ ὀδυρμῶν τὰ ἴχνη του, ἐν ᾧ καθ' ἐκάστην φήμη τις περὶ τοῦ θανάτου του μοὶ προξενεῖ βασάνους φρικωδεστέρας τῶν τύψεων τοῦ συνειδῶτος, αὐτὸς ἀμέριμνος ζῇ παρὰ τοὺς πόδας ἐτέρας γυναικός ; ! "Αν, τὴν ἀγαπᾷ ! ἂν τὴν νυμφεύηται ! . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

ὦ ! Τὸ τοιοῦτον ἤθελεν εἶσθαι ἄτιμον ! . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Δὲν ἔχει οὕτω ; . . . Καί, λοιπὸν ἄφ' ὅτου, ἡ ἀμφιβολία αὕτη εἰσέδυσεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἐν μόνον μελετῶ σχέδιον καὶ ἰδοὺ με διερχομένην τὰς πόλεις ! ὦ, λύκαινα, τοὺς ἀναζητῶ . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Δειλιῶ !

ΜΗΔΕΙΑ.

"Αν ποτὲ ἐπετύγχανον αὐτούς !

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Τί, ἄρα, θὰ ἐπράττετε ; . . .

ΜΗΔΕΙΑ (μ ε τ' α ὕ ξ ο ὕ σ η ς μ α ν ί α ς).

Τὶ θὰ ἔπραττον ; Τί πράττει ἡ λεοπάρδαλις ἐν τῷ μυχῷ τῶν δασῶν, ὅπῃταν, κατεχομένη ὑπὸ μανιώδους χαρᾶς, ἐπιπίπτει, κεραυνοῦ δίκην, κατὰ τῆς λείας τῆς ; σύρει αὐτὴν

ἐν τῇ τρώγλῃ τῆς καὶ καταβροχθίζει μεληδὸν τὸ αἵμαστιά-
ζον τοῦτο σῶμα; . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ (μετὰ φρίκης).

Θεοί!

ΜΗΔΕΙΑ (μετὰ πείσματος).

Τί θὰ ἐλέγετε, λοιπὸν, ὑμεῖς, ἥτις εἰσθε ζηλότυπος;

ΚΡΕΟΥΣΑ (τεταραγμένη),

Συγγνώμην! Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ συζυγική σας μανία, ἡ
φωνή σας, τὸ βλέμμα σας, τὸ πᾶν μὲ πληροῖ φρίκης καὶ ἐν
τούτοις, ἀκουσίως μου, ἔλκομαι πρὸς ὑμᾶς! (μετὰ φρί-
κης). Ἡ ταυτότης τῆς εἰμαρμένης μας ἐξακολουθεῖ!! ὅπως
ὑμεῖς καὶ γὰρ ἀποστρέφομαι ἄγνωστόν τινα γυναῖκα! . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Ὑμεῖς!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Αὕτη ἔφυγε πέραν τούτων τῶν θαλασσῶν, καὶ ἐν τούτοις
ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἀείποτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου παρίστα-
ται! . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Ὁ μελλονυμφός σας ἐράται αὐτῆς ἀκόμη;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

ὦ! οὐχί! Οὕτω μοι βεβαιῶσι! . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Τί ἐνδιαφέρεσθε, ὅθεν;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἀείποτε φαντάζομαι, ὅτι, ὑπερπηδῶσα τὰς θαλάσσας, τὰς ἐρήμους καὶ τὰς ἐκτάσεις, παρίσταται αὕτη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου· ἡ δ' ἐπάρατος αὐτῆς τέχνη, δι' ἀγνώστων ἐμοὶ φίλτρων, μ' ἀποσπᾷ ζῶσαν ἐκείνου, ὃν τοσοῦτον λατρεύω !

ΜΗΔΕΙΑ.

Ὅποιοι νηπιῶδεις φόβοι !

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἄν ἠξεύρετε τὸ ὄνομα αὐτῆς !

ΜΗΔΕΙΑ.

Εἶναι ἀποτρόπαιόν τι ὄνομα ;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Θέλετε νὰ τὸ εἶπω ; ὦ ! ὄχι, ὄχι ! Λαλήσατε ὑμεῖς !

ΜΗΔΕΙΑ.

Συγκατατίθεμαι νὰ λαλήσω ! Ὑπῆρξε θαῦμά τι, οὗτινος ἡ διήγησις ἀφίκετο, ἴσως, μέχρι τῆς ἀκοῆς σας ! Τὸ Χρυσοῦν Δέρας ! . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ (περίτρομος).

Ἐξακολουθήσατε !

ΜΗΔΕΙΑ.

Θὰ ἠκούσατε πολλάκις περὶ τούτου !

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Αἱ αὐταὶ καὶ ΟΡΦΕΥΣ.

ΟΡΦΕΥΣ

Ἐλθετε, Κρέουσα! (βλέπων τὴν Μήδειαν).
Ὑμεῖς!

ΜΗΔΕΙΑ. (μετὰ κραυγῆς)

Ὀρφεῦ! (τρέχουσα πρὸς αὐτὸν) ζῇ ἐκεῖνος;

ΟΡΦΕΥΣ.

Ὑμεῖς ἐνταῦθα;

ΜΗΔΕΙΑ.

Λαλήσατε!

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἀκούσατε! ..

ΜΗΔΕΙΑ.

Τι θέλετε ν' ἀκούσω; Μίαν μόνην λέξιν! μίαν μόνην λέξιν εἰπέτε μοι! Ζῇ ἐκεῖνος;

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἀναμφιβόλως!

ΜΗΔΕΙΑ (μετὰ χαρᾶς).

Ζῇ! ζῇ! ..

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Τίς, λοιπόν;

ΜΗΔΕΙΑ.

Ὁ σύζυγός μου! ὁ ἥρως μου! ὁ πατὴρ των! Ὡ τέκνα μου! οὐχὶ πλέον δάκρυα, οὐχὶ λυγμοί! ὁ πατὴρ ὑμῶν ζῇ!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Τίς εἶναι οὗτος;

ΜΗΔΕΙΑ (μεθ' ὑπερηφανείας).

Τίς δύναται ἕτερος, ἐκτὸς τοῦ καυχήματος, τῆς τιμῆς,
τοῦ στηρίγματος τῆς Ἑλλάδος;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Οἶμοι!

ΜΗΔΕΙΑ.

Ὁ ἥρωας, ὁ ἡγεμὼν λαοῦ ἡρώων, ὁ νικητὴς τοῦ δράκοντος
τῆς Κολχίδος!...

ΚΡΕΟΥΣΑ

(ἀφίνουσα τρομερὰν κραυγήν).

Τῆς Κολχίδος!

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἐκεῖνος, οὗτινος ἡ ἀνδρεία ὀδηγηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ
ἔρωτος...

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ὁ Ἰάσων! Εἴσθε, λοιπὸν, ἡ ἀποτρόπαιος Μήδεια!

ΜΗΔΕΙΑ

(ἐπανερχόμενη πρὸς αὐτήν).

Ἀλλὰ τίς, λοιπὸν, εἴσθε ὑμεῖς;

ΟΡΦΕΥΣ

(πειρώμενος νὰ τὴν ἀνακρατήσῃ).

Πρὸς θεῶν!

ΜΗΔΕΙΑ

(Βαδίζουσα πρὸς τὴν ὑποχωροῦσαν
Κρέουσαν).

Ἴνα τί πρὸς τὴν θεάν μου ἀποστρέφετε τὸν πρόσωπον;
Πρὸς τὸ ἐμὸν ὄνομα μόνον, διατὶ κατέστητε βωβὴ καὶ πε-
ρίτρομος; Ἀπανταχοῦ ἀτενίζω πρὸς Ὑμέναιον προπαρασκευ-
άς! Περὶ τοῦ ὑμετέρου, βεβαίως, πρόκειται! Ἄλλ' ὁ μελ-
λόνυμπος ποῦ εἶναι; Λαλήσατε! Ἐπιθυμῶ καὶ γὰρ νὰ τὸν
ἶδω! Προσελθέτω!... Ἄλλ' ὑμεῖς τρέμετε! (ὑψοῦσα
τὴν φωνήν της).

Ἄχ! μαντεύω τὸ πᾶν! Ὑμεῖς εἰσθε ἡ γυνή, ἥς τὴν
ἄτιμον ἀπιστίαν προησθάνετο ἡ καρδιά μου!... καὶ ὁ θη-
λυδρίας ἰάσων!...

ΚΡΕΟΥΣΑ

(ὑψοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ
τόνου).

Παύσατε! Σεβάσθητε ἐνώπιόν μου τὸν ἥρωα, ὅστις μοὶ
ᾤμοσε πίστιν!...

ΜΗΔΕΙΑ.

Τὸν ἀγαπᾷς;..

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ναί! τὸν ἀγαπῶ, αὔριον δ' ὁ μέγας ἀρχιερεὺς με εὐλο-
γεῖ σύζυγόν του!

ΜΗΔΕΙΑ.

Αὐτὸς σύζυγός σου!... Ἴσως!.....

(Πίπτει ἡ αὐλαία.)

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθουσαν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Κρέοντος. Κατὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς αὐλαίας, ὁ Κρέων φαίνεται καθήμενος, ἡ δὲ Κρέουσα στηρίζεται ἐπὶ τοῦ θρανίου του! Ἀριστερᾷ ἐν τῷ τοίχῳ φαίνεται ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀπόλλωνος.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΚΡΕΩΝ, ΚΡΕΟΥΣΑ, ΟΡΦΕΥΣ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Σύζυγός του! Εἶναι σύζυγός του!...

ΚΡΕΩΝ.

Τέκνον! Ἰκανῶς ἔκλαυσας! Τούλάχιστον, ἡ ὑπερηφάνειά σου, ἃς κρύψῃ ἀπ' αὐτῆς τὰς ὀδύνας σου! Καὶ ὁπόταν ὁ Ἰάσων, ἐν τῇ ἐπιστροφῇ αὐτοῦ, ἴδῃ τὴν Μήδειαν, ἃς μὴ σ' εὖρη πνιγομένην εἰς τῶν δακρύων τούτων τὸν ποταμόν!

(πρὸς τὸν Ὀρφέα).

Σὺ δὲ, εἰς οὔτινος τὰ σοβαρὰ καὶ θεσπέσια ἄσπρατα ὁ ἐμὸς λαὸς κλίνει τὸ γόνυ, σπεῦσον νὰ διασώτῃς τὴν ξένην ἐκ τῆς καταδρομῆς του!

ΟΡΦΕΥΣ.

Τὴν Μήδειαν! . . .

ΚΡΕΩΝ.

Ναί! Ἡ παρ' αὐτῆς ἀπανταχοῦ διασπαρεῖσα φοῖκη δημιουργεῖ ἐν ταῖς καρδίαις πάντων ἀγνώστους ἀληθῶς τρικυμίας! Τὰ πλήθη πλανῶνται φέροντα δάδας φλεγούσας καὶ γυμνὰ ξίφη! Ὀλίγου δεῖν ἐπίστευον, ὅτι ἐν τῷ τρώῳ των, ἐνεφανίσθη αὐτοῖς ὑπὸ τὴν τῆς Μηδείας μορφήν, ζῶσα αὐτὴ ἡ ἀγρία Κολχίς, τὰ εἶδεχθῇ αὐτῆς τέρατα καὶ οἱ ἔτι ἀποτροπαιότεροι θεοὶ τῆς!

ΟΡΦΕΥΣ (γαλήνιος).

Δύναμαι νὰ κηταστείλω τὴν ἐξέγερσιν τοῦ λαοῦ! Ἄλλ' ἀναμένωμεν τὴν ἐπιστροφὴν, ἐν πρώτοις, τοῦ Ἰάσωνος!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Οἴμοι! Ὡς ἐπιστρέψῃ, ἄρά γε; (πρὸς τὸν Κρέοντα.) Ἐπιτρέψατε, πάτερ μου, ὅπως δεηθῶμεν, τοῦλάχιστον, ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἐκεῖνος ὑπὲρ ἡμῶν μάχεται! (στρεφόμενη πρὸς τὸν Ὀρφέα.) Καὶ ὑμεῖς, Ὀρφεῦ, αἰτήσατε παρὰ τοῦ φέροντος τὸ τόξον καὶ τὴν λύραν θεοῦ τὴν ἐπάνοδον τοῦ τῆς Ἑλλάδος προστάτου . . .

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἐγώ!

ΚΡΕΟΥΣΑ:

Ὑμεῖς! Ὁ θεὸς οὗτος οἰκτεῖρων τὰ παρόντα δεινὰ, εὐδοκῇ σάτω νὰ ὁδηγήσῃ τὸν Ἰάσωνα ἐνταῦθα, οὐχὶ χάριν ἐμοῦ, ἀλλὰ χάριν ἐτέρας . . .

ΟΡΦΕΥΣ

(κατόπιν κινήματος πρὸς αὐτὴν ἐπιδοκιμασίας, στρέφεται πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀπόλλωνος).

Θεὲ! νικητὰ τοῦ Πύθωνος, τοξότα Ἀπολλων, Ἀπολλων
ἐξαγνιστὰ! δώρησον τὴν τοῦ βραχίονός σου ἰσχὺν τοῖς προ-
μάχοις τῆς χώρας ταύτης....

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Καὶ σπεῦσον νὰ σώσης τὸν λυτρωτὴν μας!

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Οἱ ἀνωτέρω, εἰς ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ, εἶτα ΙΑΣΩΝ.

Ο ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ.

Ἀπεδόθη ἡμῖν ὁ Ἰάσων!

ΚΡΕΟΥΣΑ (μετὰ χαρᾶς).

Θεοὶ οἰκτίρμονες!

ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ.

Ἐπιστρέφει αἱ μύρια δὲ κραυγαὶ καὶ τὰ ἄσματα, ἐξ ὧν
αἱ ἄκται ἀντηχοῦσι, τὸ πᾶν δηλοῖ, ὅτι καὶ πάλιν νικητὴς
ἐπιστρέφει!

ΚΡΕΟΥΣΑ (κατ' ἰδίαν).

Πάντοτε!

(Ὁ Ἰάσων ἐμφανίζεται ἀκολουθούμενος
ὑπὸ πλῆθους λαοῦ.)

ΙΑΣΩΝ (τῷ λαῷ).

Λαὲ τῆς Κορίνθου! ἀπόβαλε πάντα φόβον! Αἱ ὁδοὶ ὑπάρχουσιν ἐλεύθεραι ἀπὸ Κορίνθου μέχρις Ἐλευσίνος! Ὁ Ἄν-τήστωρ ἀπέθανεν! Ὁ Λοξίας εὐλογεῖ τὰ ὄπλα μου καὶ ἔρχομαι, ὦ Κρέον!.. (Ἡ Κρέουσα κρύπτει ἐν ταῖς χερσὶ τὸ πρόσωπον κλαίονσα). Ἀλλὰ τί βλέπω;... δάκρυα! ὁ Ὀρφεὺς τεθλιμμένος, ὁ Κρέων σιωπηλός! Τί, ἄρα, συνέβη;

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἡ Μήδεια εὐρίσκεται ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ!

ΙΑΣΩΝ.

Ἡ Μήδεια!

ΚΡΕΩΝ.

Ναί! Ἡ ὑμετέρα σύζυγος καὶ τὰ δύο τέκνα ὑμῶν!

ΙΑΣΩΝ.

Ἡ Μήδεια!

ΚΡΕΩΝ.

Τρέχει, ἔμπλεως μανίας καὶ ἔρωτος, ἐπικαλουμένη ὑψηλοφώνως καὶ Θετίδα καὶ Ἥραν! νόμιμος σύζυγος, τέλος! Καὶ μόνον ὁ τίτλος οὗτος συνδέει σε πρὸς αὐτὴν καὶ διαρρηγνύει τοὺς μεταξὺ ἡμῶν δεσμούς!

ΙΑΣΩΝ (ἐν τὴν ὄνως).

Μάτην ἢ Μήδεια ἐλπίζει ὅπως περιβληθῇ τὸν ἅγιον τίτλον τῆς συζύγου, οὗτινος τὴν ἰσχὺν σήμερον ἐπικαλεῖται! Ὁ τίτλος οὗτος ἐπαγγέλλεται αὐτῇ ἕς αἰὲ τὴν ὑποστήριξίν μου, μ' ὑποχρεοῖ νὰ τὴν ὑπερασπίζωμαι πάντοτε, ἀλλ'

ἐκτὸς τούτων, τί δύναται αὕτη ν' ἀπαιτήσῃ ἕτερον;
Τὰ ἐγκλήματα αὐτῆς συνέτριψαν τὸν μισαρὸν Ὑμέναιόν
μας, ἐγὼ δὲ ἀποκηρύττω αὐτὴν ἐνώπιον τῶν θεῶν!

ΚΡΕΩΝ.

Καὶ τὰ τέκνα σας;

ΙΑΣΩΝ (ζωηρῶς).

Δεδοξασμένοι οἱ ὁδηγήσαντες ταῦτα ἐνταῦθα θεοί! Πρὸ
πολλοῦ ἡ ψυχὴ μου ὠδυνᾶτο ἀπαύστως, ἀναλογιζομένη, ὅτι
τὰ τέκνα μου, ἀνήλικα βασιλέως τέκνα, ἐπλανῶντο μό-
να, ἄνευ καταφυγίου καὶ ἐγκαταλελειμένα παρ' ἐμοῦ!
'Αλλ' ἀποδίδωσί μοι σήμερον ταῦτα ἡ τῶν θεῶν ἐπιείκεια,
ἐπιτρέπουσα, ὅπως ἐκπλύνω ἀδίκημα, ὅπερ ἀποστρέφομαι!
ὦ ναί! θὰ ἐπανορθώσω τὴν σκληρὰν ταύτην ἐγκατάλειψιν!
(πρὸς τὸν Κρέοντα).

Καὶ ἂν συγκατενεύητε ὑμεῖς νὰ τὰ θεωρήσητε ὡς τέ-
κνα σας...

ΚΡΕΟΥΣΑ (μετὰ χαρᾶς).

Ἐγώ!

ΟΡΦΕΥΣ (μετ' ἀποστροφῆς).

Οὐχί! Δὲν συγκατατίθεται αὕτη! Οὐχί, ἀδύνατον νὰ
τελεσθῇ ὁ παρασκευαζόμενος Ὑμέναιος!

ΙΑΣΩΝ (βαδίζων κατ' αὐτοῦ).

Ἀθλίε ποιητά!

ΟΥΦΕΥΣ (ἡσύχως).

Πάταξον, ἂν τοῦτο ποθῇς! Καὶ ὁ Αἰγὸς ἀπέθανε διὰ χει-
ρὸς τοῦ Ἡρακλέους!...

ΚΡΕΩΝ (ἀνακρατῶν τὸν Ἰάσωνα).

Ὁ Φοῖβος ἐμπνέει αὐτὸν καὶ ὁ Ζεὺς εἶναι προστάτης του !
"Ἄς λαλήσῃ, τὸ ἐπιθυμῶ !

ΟΡΦΕΥΣ.

Καὶ πῶς νὰ σιγήσω δύναμαι, θεώμενος ἀμφοτέρους ὑμᾶς,
τόσῳ τῇ ἐμῇ καρδίᾳ προσφιλεῖς, σὲ, ὃν ὡς πατέρα τιμῶ, αὐ-
τὴν, ἣν ὡς ἀδελφὴν λατρεύω, προκαλοῦντας τὴν μῆνιν τῶν
θεῶν ; Ἄφ' οὗ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ὑμεναίου τὸ πᾶν φοβεῖται-
τις πτηνὸν, ὅπερ λαλεῖ σχίζον τὰ νέφη, πίπτοντα
λίθον, νέφος, ἀστραπὴν, θὰ τολμήσῃς σὺ νὰ παρίδῃς, χάριν
τῆς πεφιλημένης θυγατρὸς σου, τὰς ἀρὰς μαινομένης συζύ-
γου, τὴν ἐκδικήτριαν ὀργὴν μητρὸς καὶ τοὺς λυγμοὺς δύο
ἀσθενῶν τέκνων, ἀρπαζομένων ἀπὸ τὰς ἀγκάλας της ! . . .

ΙΑΣΩΝ.

Μαρτύρομαι τοὺς θεοὺς, ἂν τὸ στόμα σου ! . . .

ΟΡΦΕΥΣ.

Μὲ διακόπτει, ὁ τυφλός ! Δὲν βλέπει, ὅτι, ἐν τῷ μέσῳ
τῆς θυέλλης ταύτης, αὐτὸν πρῶτον θὰ κεραυνοβολήσωσιν
οἱ θεοὶ, ὅτι ἐπὶ τῆς καρδίας του . . .

ΙΑΣΩΝ.

Προτίθεσαι νὰ μὲ τρομάξῃς, τρισμαέγιστε προφῆτα ; . .

ΟΡΦΕΥΣ.

Οὐαί σοι, ἂν μ' ἐμπαίζῃς ! Ἡ φωνὴ τῆς καρδίας μου δὲν

ἀπόλλυται ἐπὶ ματαίῳ! Ἡ ταραχὴ αὕτη καὶ ἡ ἀγωνία τῆς
ψυχῆς μου ἀποτελοῦσι τὸν πρόδρομον ταχίστης τιμωρίας!
Ἡ Ἐρινὺς ἐμφυσᾷ ἐν ἐμοὶ ἀποτρόπαιον παραφροσύνην καὶ
αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἀναπάλλοντα ἥχον, ἄνευ
λύρας!

ΚΡΕΩΝ.

Ἡ φωνὴ του μοὶ προξενεῖ τρόμον!

ΟΡΦΕΥΣ.

Ναί! Ὁ λαὸς οὗτος ἔχει δίκαιον! Ἴδου οἱ εἰδεχθεῖς
θεοὶ τῆς ζοφερᾶς Ταυρίδος, ἀνάπλεοι αἵματος καὶ δηλητη-
ρίου, ὁ ἀλάστωρ Πλούτων, ὁ παιδοκτόνος Κρόνος, οἱ πάντες,
οἱ πάντες ἔρχονται... Τοὺς ἀτενίζω!... τοὺς αἰσθάνο-
μαι! Μολύνουσι τὰς αἰσθήσεις μου ταῖς ἀναθυμιάσεσι τοῦ
φόνου καὶ πλημμυροῦσιν αἷματος τὴν γῆν ταύτην.....
(πρὸς τὸν Κρέοντα).

Ἴδου προσπίπτω πρὸ τῶν ποδῶν σου! Ἔλεος, ἔλεος,
πάτερ μου! Ἔλεος ὑπὲρ τοῦ Ἰάσωνος τούτου, ὅστις ἀμβλυ-
ωπεῖ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ τύχην! Ἔλεος ὑπὲρ τοῦ τέκνου σου,
τοσοῦτον ἁώρως μέλλοντος ν' ἀποθάνῃ! Οἶκτον ὑπὲρ τῆς
χώρας ταύτης, ἥτις ἐκ τοῦ τρόμου φρικιᾷ! Οἶκτον ὑπὲρ τῶν
δύο τέκνων τῆς κατηραμένης! Οἶκτον ὑπὲρ σοῦ, ἐφ' οὗ αἱ
πληγαὶ ἅπασαι θὰ ἐπιπέσωσιν! Πάτερ! κύριε! Ἡγεμὸν,
ὑπὲρ ἡμῶν ἀπάντων ἐξαίτουμαι οἶκτον!

ΚΡΕΩΝ.

ὦ! πείθομαι εἰς τοὺς λόγους σου! Ὑποχωρῶ!

ΙΑΣΩΝ.

Πρὸς χάριν!

ΚΡΕΩΝ.

Ἐρρέτω ὁ Ὑμέναιος !

ΙΑΣΩΝ.

Ἐννοεῖς . . .

ΚΡΕΩΝ.

Οὐχί !

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Προσπίπτω εἰς τοὺς πόδας σου !

ΚΡΕΩΝ.

Ἐλάλησα ! Ἐρρέτω ὁ Ὑμέναιος !

ΙΑΣΩΝ (μ ε τ ἄ π α ρ α φ ο ρ ᾶ ς).

Ἐγὼ δὲ, βασιλεῦ, σοὶ λέγω, ὅτι δι' ὅρκου μοὶ παρεχώρησας τὴν χεῖρα τῆς Κρεούσης, ὅτι ἀγαπῶ αὐτήν· ἐννοεῖς ; καὶ ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ, ἔστω καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς, δύναται νὰ χωρήσῃ τὴν τύχην τῆς ἀπὸ τῆς ἐμῆς, διότι, ἂν σὺ ἀρνηθῇς τὴν ἑνωσίν μας, βία ἀναρπάξω αὐτὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἡ δὲ μῆνίς μου θὰ σπείρῃ ἐν τῷ κράτει σου φόνον καὶ καταστροφὴν !

ΚΡΕΟΥΣΑ (πρὸς τὸν Κρέοντα).

Μὴν τὸν ἀκούετε ;

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ἡ ΤΡΟΦΟΣ σπεύδουσα.

Ἡ ΤΡΟΦΟΣ.

Ἴδού την ! Ἴδού την !

ΚΡΕΩΝ.

Τίς; ἡ Μήδεια;

Η ΤΡΟΦΟΣ.

Ναί· ἡ Μήδεια!

ΚΡΕΩΝ.

Ποῦ εἶναι, λοιπόν;

Η ΤΡΟΦΟΣ.

(δ ε ι κ ν ύ ο υ σ α π ρ ό ς τ ό δ ε ξ ι ό ν μ έ ρ ο ς).

Ἐνταῦθα! Διωλίσθησε, διὰ τῶν βραχιόνων ἡμῶν, ὡς λέ-
αινα προσβληθεῖσα ἐν τῇ φωλεᾷ της, ἔξω φρενῶν, ἔσπευ-
δε κατόπιν ἡμῶν, ὀλολύζουσα καὶ ἀναφωνοῦσα — Θέλω νὰ
ἐπανίδω τὸν Ἰάσωνα! Ἐνίστε δάκρυα πλημμυροῦσι τὰς ὀ-
ψεις της, ἄλλοτε ἀναπέμπει ὠρυγὰς καὶ λυσσώδεις βλαστη-
μίας! Ἐναγκαλίζεται τὰ τέκνα της καὶ εἶτα ἀπαίσια βλέμ-
ματα ἐπ' αὐτῶν ἐξακοντίζει!

ΟΡΦΕΥΣ.

Τὴν ἀκούετε; Αὕτη καὶ μόνη, ἡ παράφρων σύζυγος ἡ-
δύνατο ν' ἀποτρέψῃ τῶν θεῶν τὴν ἐκδίκησιν, αὕτη μόνη νὰ
λύσῃ τὸν Ἰάσωνα τοῦ πρώτου αὐτοῦ ὄρκου, αὕτη μόνη νὰ
ἐξασφαλίσῃ τοὺς δεσμούς σας, διὰ τῆς ἑαυτῆς συγκαταθέ-
σεως. (π ρ ό ς τ ό ν Ἰ ά σ ω ν α).

Ὑπαγε, ὄθεν, νὰ προτείνῃς αὐτῇ, διὰ τῆς θηριώδους τόλ-
μης σου, τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν τέκνων της καὶ τὴν χρεῖαν!

ΙΑΣΩΝ.

Ὑπάγω!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Θὰ ἐτολμᾶτε;

ΚΡΕΩΝ.

Τὶ θὰ εἶπητε πρὸς αὐτήν;

ΙΑΣΩΝ.

Πᾶν ὅ,τι θὰ τὴν καταπέσῃ.

Η ΤΡΟΦΟΣ (ἐπανερχομένη).

Ἴδού την!

ΙΑΣΩΝ.

Ἄφετέ μας (ἐξέρχονται πάντες).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΙΑΣΩΝ, ἐπομένως ΜΗΔΕΙΑ.

ΜΗΔΕΙΑ.

(εἰσερχομένη ἀλλοφρονούσα).

Ποῦ εἶναι, λοιπὸν αὐτός; Σὺ, σύ!! Μεγάλοι θεοί, εὐ-
γνωμονῶ ὑμῖν! Τοῦ παντὸς ἤδη ἐπελαθόμεν! Αὐτὸς εἶναι!
(ὁ Ἰάσων ἀποστρέφει τὴν κεφαλὴν).

Ὅποια ψυχρότης! Εἶναι δυνατόν ὁ σύζυγός μου νὰ μὴ
μ' ἀνεγνώρισε;

ΙΑΣΩΝ (ἀνυπομόνως).

Ἐγώ!

ΜΗΔΕΙΑ (μετὰ πικρίας).

Ἴσως τὰ δάκρυα, ὅσα ἔχυσα ἐπὶ τῇ διασπαρείῃ περὶ τοῦ
θανάτου του φήμῃ, ἐξάμηνος ἀπελπισία καὶ ἡ ὀδυνηρὰ αὕτη
θαλασσοπλοία μετεμόρφωσαν οὕτῳ τὴν ὄψιν μου, ὥστε ἡ
φυσιογνωμία μου παρίσταται αὐτῷ πάντῃ ξένη! . . . (μετὰ
πικρᾶς εἰρωνείας) Ἰάσων! Εἰμὶ ἡ Μήδεια! . .

ΙΑΣΩΝ.

(μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν καὶ σοβαρὰ
τῇ φωνῇ)

Μεταξὺ ἡμῶν σήμερον πᾶσα λέξις μεγίστην περιβάλλε-
ται σοβαρότητα! "Ακουσον!

ΜΗΔΕΙΑ (ψυχρῶς).

Ἀκούω.

ΙΑΣΩΝ.

Σκληρὸν μὲ δεσμεύει καθήκον. Ἄλλ' ἡ στοργὴ πρὸς τὰ
τέκνα μου, τὸ ὑπὲρ σοῦ ἐνδιαφέρον καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος μὲ
ὑποστηρίζουσιν!...

ΜΗΔΕΙΑ.

Τί! μεριμνᾷς, ἄρά γε, ὑπὲρ ἡμῶν;!...

ΙΑΣΩΝ.

Μάλιστα! Ὅποια ἐστὶν ἡ σὴ τύχη; Ἡ τύχη ἀθλίου
ὄντος! Τὰ τέκνα σου οὐδὲν ἕτερον ἔχουσι καταφύγιον, ἢ
τὴν ἐξευτελεστικὴν ἐλεημοσύνην! Αἱ ἡμέραι σας ἀποτελοῦσι
μακρὸν πένθος, αἱ δὲ νύκτες σας διεξοδικὸν τρόμον! Το-
σούτων δὲ δυστυχημάτων ἡ αἰτία τίς; Ἐγώ!

ΜΗΔΕΙΑ.

Οὐδόλως μὲ βαρύνουσιν αἱ βάσανοι αὗται, ἀφ' ὅτου ἀπο-
λαμβάνω τῆς παρουσίας σου!

ΙΑΣΩΝ.

Ἐν τούτοις, μὲ θλίβουσιν αὗται, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον,

καθόσον οὐδεμίαν ἀνακούφισιν ὑπὲρ τῶν δεινῶν σὰς δύναμαι, διότι ἡ ἀνεξίλαστος τύχη καταφέρει τὰς αὐτὰς πληγὰς καὶ κατ' ἐμοῦ, ὅστις ἀνίσχυρος ἀπέναντί της, παρίσταμαι συνένοχός της ! Ὁ χαρακτήρ, ὃν ὑποκρίνομαι, εἶναι ἐπαίσχυντος καὶ ποθῶ νὰ δόσω πέρας εἰς τὴν ὑπόκρισιν ταύτην !

ΜΗΔΕΙΑ.

Κατέχεις, πρὸς τοῦτο, μέσα ;

ΙΑΣΩΝ.

Πανίσχυρα !

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἄ !

ΙΑΣΩΝ.

Τὸ πᾶν ἀπὸ σοῦ ἐξήρτηται !

(μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν.) Ἀγαπᾷς τὰ τέκνα σου ;

ΜΗΔΕΙΑ (μετὰ πάθους).

Ἄν τὰ ἀγαπῶ !...

ΙΑΣΩΝ.

Ἀποπειράθητι, ὅθεν !

ΜΗΔΕΙΑ (ζωηρῶς).

Τίνι τρόπῳ ;

ΙΑΣΩΝ.

Διδούσα πέρας εἰς τὸ αἶσχος καὶ τὴν κακοδαιμονίαν των !

ΜΗΔΕΙΑ.

Τίνι τρόπῳ ;

ΙΑΣΩΝ.

Θυσιάζουσα σεαυτὴν ὑπὲρ τῆς τύχης των !

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἄλλὰ τίνι τρόπῳ, λοιπὸν; λέγε !

ΙΑΣΩΝ.

Θραύουσα δεσμὸν, ὃν, καταρασθέντες οἱ θεοὶ, κατεδίκασαν εἰς φοβερῶν ἐγκλημάτων διάπραξιν, καὶ ὅστις ἐξαναγκάζει τὰ τέκνα μας, νὰ ἐπαιτῶσι πλανώμενα ! . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Τίς ὁ δεσμὸς οὗτος ;

ΙΑΣΩΝ.

Ὁ ἡμέτερος γάμος !

ΜΗΔΕΙΑ (ψυχρῶς).

Μὲ διώκεις ; . . .

ΙΑΣΩΝ.

Καὶ τοῦτο ἡδυνάμην νὰ πράξω, καθὸ μὴ παρὰ τῶν νόμων τῆς Πατρίδος μου ἀπαγορευόμενον ! Ἄλλ' οὐδέποτε οὐτῶ θα ὑβρίσω τὴν σὴν ἀφροσύωσιν ! Ἐπιθυμῶ, ὅπως ὁμόφρονός τις καὶ ἐλευθέρα θέλησις ἐκδηλωθῇ ἀκόμῃ καὶ κατὰ τὴν λύσιν τῶν μεταξὺ μας δεσμῶν !

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν προσπαθῶ, ἀδυνατῶ νὰ ἐννοήσω ὁποῖον θα προκύψῃ κέρδος ἐκ τῆς ὁμοφώνου ταύτης διαζεύξεως.

ΙΑΣΩΝ.

Ἄπαξ διαζευθέντες, καθιστάμεθα ἐλεύθεροι !

ΜΗΔΕΙΑ.

Καλῶς . . . Καὶ κατόπιν ; !

ΙΑΣΩΝ.

Δύνασαι, διὰ νέου τινὸς δεσμοῦ

ΜΗΔΕΙΑ.

ὦ ! Οὐδέποτε τὸ τοιοῦτον προτίθεμαι ! καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι, καὶ σὺ ἀκόμη δύνασαι . .

ΙΑΣΩΝ.

Ἐγὼ νυμφεύομαι τὴν Κρέουσαν.

ΜΗΔΕΙΑ. (π ἄ ν τ ο τ ε ψ υ χ ρ ῶ ς .)

Νυμφεύεσαι τὴν Κρέουσαν ;

ΙΑΣΩΝ.

Παρὰ τῷ ἰσχυρῷ Κρέοντι ἀνευρίσκουσι δεῦτερον πατέρα !
(δ ε ι κ ν ῶ ν τ ᾶ τ έ κ ν α) .

ΜΗΔΕΙΑ.

Πόσῳ μεγαλοφυῆς σχέδιον ! Ἄλλ' ἐν τούτοις, ὅποια ἔσται ἡ τύχη ἐμοῦ τῆς μητρός των ; Δειλία τις μοῦ κατέχει

τὴν καρδίαν, καθόσον οὐδόλως ἐνοῶ τί περὶ ἐμοῦ γενήσεται.

ΙΑΣΩΝ.

Ἄν συγκατατίθῃσαι, ταχύπλουν τι σὲ μεταφέρει μετὰ πολλῶν θησαυρῶν, ἐντολῇ τοῦ Κρέοντος, παρὰ μεμακρυσμένῳ τινὶ φίλῳ μονάρχη αὔριον!

ΜΗΔΕΙΑ.

Τὸ πᾶν προεῖδες! Ἐν τούτοις, μίαν εἰσέτι ἐρώτησιν. Ποῦ θὰ μὲ ὀδηγήσῃς; Καλὸν ἤθελεν εἶσθε νᾶ συνεννοηθῶμεν. Πατὴρ τῷ πατρί μου, ἴσως, καὶ ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνων ἐλείνων ἀκτῶν, ὧν ἤρπατα τοὺς οὐρανίους θησαυροὺς, ὅπως σοὶ αὐτοὺς προσενέγκω; Πρὸς τὴν Μεθώνην, ἧς τινος ὁ ἡγεμὼν ἐφονεύθη, ὅπως σοὶ δωρήσῃ ἓνα θρόνον; Εἰς τὴν Θράκην, ἔνθα ἡ θάλασσα σύρει εἰσέτι τὰ ὅστ᾽ αὐτοῦ χάριν σου δολοφονθέντος ἀδελφοῦ μου; Ἰδῶμεν! Πρὶν εἰσέτι ἀναγάγωμεν τὸ πλοῖον, ζητήσωμεν ἀπομεμακρυσμένην τινὰ ἀκτὴν, μὴ κατηραμένην δι' ἐμὲ, δι' ὅσα ὑπὲρ σοῦ διέπραξα, μὴ κατηγορούσαν ἡμᾶς ἐπὶ κοινῷ τινὶ ἐγκλήματι, διότι ἐπιλανθάνεσαι, ἴσως, τῶν αἰτιῶν τῆς ἡμετέρας ἐνώσεως! Ὁ ἔρως τοσαῦτα καταδικάζει εἰς λήθην! Δὲν ἐδημιούργησε μόνος ὁ ἔρως τῶν καρδιῶν μας τὴν συνένωσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγκλημα, ἰάσων! Ὑπῆρξας κατὰ τὸ ἥμισυ συνεργάτης τῶν μηχανημάτων μου καὶ, ἐπὶ τέλους, διατελοῦμεν ὀλιγώτερον σύζυγοι, ἢ συνένοχοι!

ΙΑΣΩΝ.

Γυνή!

ΜΗΔΕΙΑ (μετ' αὐξούσης παραχῆς.)

Ἐὰν ὁ ἀδελφός μου ἐξηπατήθῃ ὑπὸ τῆς τέχνης μου, σὺ μόνος ἐπετέθης αὐτῷ, σὺ τὸν ἐπληξας! ὦ! μὴ ἀρνηθῇς,

πρὸς θεῶν ! σὺ τὸν ἔπληξας μόνον καὶ ἀνυπεράσπιστον ! Μα-
ταιῶς κατόπιν ἐζήτησας, ὅπως ἐξιλεωθῇς ἐν τῷ ἐν Δελφοῖς
ναῶ ! Ἀναμνήσθητι καλῶς τοῦ θνήσκοντος, ὅστις, συλλέγων
ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸ ἀπὸ τοῦ τραύματος του ἀναβλύζον
αἷμα, ἀχνίζον εἰσέετι τὸ ἐξεσφενδόνιζε καθ' ἡμῶν, ἀνακράζων
« Ἐστὲ κατηραμένοι, ἀδελφοκτόνοι ! » Καὶ σὺ, πιστεύεις νῦν,
ὅθεν, ὅτι δύναται, τις νὰ λύσῃ τοιοῦτον Ὑμέναιον; πιστεύ-
εις, ὅτι δύο ὄντα, διὰ τοιούτου ἀναθέματος συσφιχθέντα,
δύνανται νὰ ζητήσωσι τὸν ἔρωτα ἀλλαχόσε, ἢ ἐν ἑαυτοῖς, ὅ-
τι ἡ φονικὴ αὐτῶν καρδία καὶ ὁ δολοφόνος βραχίον δύνανται
νὰ ἐνωθῶσι πρὸς ἀγνόν τι ὄν, καὶ ὅτι ὅπως θραύσης δεσμὸν
ὅμοιον πρὸς τὸν ἡμέτερον, ἀρκεῖ νὰ μοὶ ἀνακράξῃς μόνον—
Ὑπαγε, γύναι ! ἐτέραν ἀγαπῶ ; !

ΙΑΣΩΝ.

Θέλεις νὰ σώσῃς τὰ τέκνα σου ;

ΜΗΔΕΙΑ.

Σίγα ! σίγα ! τὸ ὄνομα αὐτῶν συμπληροῖ τὸ αἶσχος σου ! . . .
Ναί ! Ἐννοῶ τὴν, διὰ τῆς προδοσίας σου ,κατασπάραξιν τῆς
καρδίας μου, ἐννοῶ τὴν ἀποπομπήν μου καὶ τὴν δι' ἐτέ-
ρας ἀντικατάστασιν ! Τὰ τοιαῦτα συνήθη τῷ φύλῳ σου ἐγ-
κλήματα τυγχάνουσιν ! Ἀλλὰ τὸ λαλεῖν σε περὶ τῶν τέ-
κνων σου καὶ περὶ τῆς ἀσφαλείας των, ἐν ᾧ μόνον κτηνωδία
κατέχει τὴν καρδίαν σου, καὶ, συνδιαζών τὴν ἀγνότητα αὐ-
τῶν μετὰ τῶν μοιχῶν σχεδίων σου, οἰκοδομεῖν τοὺς σοὺς
ἔρωτας ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ τίτλου, ἰδοὺ ὅ,τι ὑπερβαίνει τὸ
πᾶν, ὅ,τι μοὶ ἐμποιεῖ φρίκην !

ΙΑΣΩΝ.

Διαρρήξωμεν, ἔθεν, πάντα μεταξύ μας δεσμό-

ΜΗΔΕΙΑ.

Οὐχί! Ἀναγινώσκω ἐν τῇ καρδίᾳ σου! Οὐχί! μαντεύω τὰ πάντα! Ἄν ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ μίσους σου δὲν μ' ἀποδιώκης, ὡς εὐτελῇ θεραπαινίδα, ἂν, ὅπως παγιώσης τὸν νέον ἔρωτά σου, ἐξαιτησai τὴν ἐλευθέραν συγκατάθεσίν μου, αἰτία τούτων οὐδόλως ὑπάρχει ἢ ἀνάμνησις τῶν προτέρων εὐεργετημάτων μου, ὡς πειρᾶται νὰ μὲ πείσῃς, ἀλλὰ μυστηριώδης τις ἐντολὴ πρὸς τοῦτο σ' ἐξαναγκάζει! Ὁ βασιλεὺς σου, ἴσως, φοβούμενος τὴν Νέμεσιν, ἐπιβάλλει σοι τὸν νόμον τοῦτον!

(ὁ Ἰάσων ἐκπλήσσεται).

Τοῦτο ἀκριβῶς συμβαίνει! Ἀνακαλύπτω αὐτὸ ἐν τῇ λυσσῶδει συγχύσει σου! Ἄρα, σοὶ λείπει ἢ συγκατάθεσίς μου μόνη! Καλῶς! Ἀρνοῦμαι σοι ταύτην!

ΙΑΣΩΝ (μετὰ μανίας).

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ὅθεν, ἡ ὀργὴ τῆς εἰμαρμένης! Αὔριον ἐκδίδεται τῆς ἀπελάσεώς σου ἢ προσταγὴ! Αὔριον ἀναχωρεῖς, ἐγὼ δὲ μένω. ...

ΜΗΔΕΙΑ.

ὦ!!

ΙΑΣΩΝ.

Μένω παρ' αὐτῇ!

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἰάσων! ...

ΙΑΣΩΝ.

Ὅπως τῇ ὀρκισθῶ ἀθάνατον ἔρωτα! ... Αἱ ἀρνήσεις τοῦ Κρέοντος οὐδόλως θὰ διαρκέσωσι, καθόσον ἔχει ἐνάγκην ἐμοῦ, ὅπως σώσῃ τὸ Κράτος του! Ἡ θυγάτηρ του θὰ κάμψῃ, ἐπὶ

τέλους, τὴν ἄφρονα αὐστηρότητά του! Μόλις ἀπομακρυνθῆς τῶν ὀκτῶν τούτων, διωκομένη, συζεύγνυμαι μετὰ τῆς Κρεούσης, τοῦ ἡμετέρου δ' Ὑμεναίου τὰ ἄσπρα ἀναμιχθήσονται μετὰ τῶν ἀνέμων, οἵτινες θὰ συνοδεύσωσι τὴν φυγὴν σου!

ΜΗΔΕΙΑ (ἔξω ἑαυτῆς).

Σίγα!

ΙΑΣΩΝ.

Νῦν, ὅθεν, δέχθητι, ἢ ἀρνήθητι, συγκατάνευσον, ἢ μὴ, ἐλάχιστον μ' ἐνδιαφέρει! Ἐν πάσῃ περιστάσει, ἡ Κρέουσα ἔσται ἐμὴ σύζυγος! Παρὰ σοῦ ἐξήρτηται νὰ ὑποκύψῃς εἰς τὴν τύχην, ἢ ν' ἀντιστῇς πρὸς αὐτὴν· νὰ προσενέγκῃς τοῖς τέκνοις σου ἔνδειαν, ἢ θρόνον· νὰ καταστῇς ἀξία τοῦ ὀνόματος μητρὸς, ἢ μητρικῆς! (ἔξέρχεται ἀριστερόθεν).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΜΗΔΕΙΑ μόνη· ἐπομένως ΜΕΛΑΝΘΟΣ καὶ ΛΥΚΑΩΝ.

ΜΗΔΕΙΑ

(βαδίζουσα μεγάλοις βήμασι).

Αἶμα! αἶμα!... ὦ! ἄς ἡδυνάμην νὰ καταθραύσω τὴν καρδίαν του, ἐν μέσῳ βασάνων!... Ἄς ἡδυνάμην νὰ ἐφεύρω τρομερόν τι... ἀπηνές... ἀλλόκοτον!... Τιμωρίαν ἄγνωστον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῳ φύσει, ἀνάλογον, τέλος, πρὸς τὸ μῖσός μου!

(Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἰάσων ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους, ἐμφανίζονται τὰ παιδία, ἅτινα δὲν ἐτόλμων νὰ πλησιάσωσι).

ΛΥΚΑΩΝ.

Μῆτερ!

ΜΗΔΕΙΑ (σ κ λ η ρ ῶ ς).

Τὶ θέλετε;

ΛΥΚΑΩΝ (τ ρ έ μ ω ν).

Εἴμεθα ἡμεῖς . . . τὰ τέκνα σου . . . ἐννοεῖς!

ΜΗΔΕΙΑ.

Τὰ τέκνα τοῦ Ἰάσωνος δὲν εἶναι τέκνα μου!! . . .

ΛΥΚΑΩΝ.

Δὲν μᾶς ἀγαπᾶς πλέον; . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Οὐχί!

ΛΥΚΑΩΝ (κ λ α ί ω ν).

ὦ! . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἄποτρόπαιος γενεά! Ἄφετε με! μισῶ τὸ πᾶν! . . . ὁ-
μᾶς δὲ πλέον παντὸς ἐτέρου! διότι ἐκεῖνος σᾶς ἔπλασε,
παρ' ἐκείνου κατὰγεσθε, αὐτὸν ὁμοιάζετε!

ΛΥΚΑΩΝ (μ ε τ ᾶ δ ε ι λ ί α ς).

Τὶ ἔχεις, λοιπόν;

ΜΗΔΕΙΑ

(θ ε ω ρ ο ὕ σ α τὸ π α ι δ ί ο ν ἑ ξ α λ λ ο ς).

Ναί! ναί! Ἴδου τὸ μέτωπον, οἱ ὀφθαλμοί, οἵτινες ἄρτι

ἐξεσφενδόνισαν κατ' ἐμοῦ τὴν ὕβριν ! Σὺ, λοιπὸν, Ἰάσων, σὺ
θὰ μὲ καταδιώκης καὶ διὰ τῆς εἰκόνης σου ; καὶ τὰ
τέκνα σου . . .

(Ἀναλυομένη εἰς δάκρυα καὶ
καθίζουσα).

Τὰ τέκνα σου ; Οὐχί, οὐχί ! τὰ ἰδικά μου ! Ὡ παρηγο-
ρηταί μου ! . . . Φίλοι μου ! . . . στηρίγματά μου ! ἔλθετε,
ὅπως σᾶς ἀσπασθῶ μυριάκις ! Τίς ; ἐγώ ; ἐγὼ ἡδυνήθην
νὰ εἶπω Ὡ τέρας ! βδελύσσομαι ἐμαυτὴν ! Φίλοι μου !
συγγνώμην ! μ' ἐπλάνα ἡ ὁδύνη ! Εἰμί τόσῳ δυστυχής ! Με-
γάλοι Θεοί ! τί ἔπραξα ; . .

(διὰ τόνου μεγίστης φιλοστοργίας).

Ἐγὼ, ἥτις ἀγαπῶ ὑμᾶς τόσον, ἥτις οὐδὲν ἐκτὸς ὑμῶν ἐν
τῷ κόσμῳ ἔχω ! Ἐγὼ, ἥτις οὔτε στιγμὴν δὲν θὰ ἔζων, ἂν
οἱ θεοὶ σᾶς ἀφῆρπαζον ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου ! ἐγὼ νὰ σᾶς
μισήσω . . . ἐγὼ νὰ σᾶς διώξω ! Τάλαινα ἐγώ ! Καὶ διατί ;
ἐνεκεν τοῦ κατ' αὐτοῦ μίσους μου ! Ἰδέα θηριώδους καὶ πα-
ράφρων ! Τί εἴσθε ὑμεῖς διὰ τὸν Ἰάσωνα, πτωχὰ τῆς Μη-
δεῖας τέκνα ; Θὰ συνέτριβον τὴν καρδίαν μου, χωρὶς νὰ
θίξω τὴν ἰδικήν του ! (μετὰ δακρύων).

Σᾶς γνωρίζει, ἄρά γε ; Ἄλλο τι κατέχει τὴν καρδίαν
του ! μία μόνη ἀνάμνησις, ἐν ὀνομᾷ, εἰς ἔρωσ . . ἡ Κρέουσά
του ! (ἀφίνει κραυγὴν, ὡς συλλαβοῦσα αἰ-
φνιδίως ἰδέαν τινά)

Ἡ Κρέουσα ! ὦ θεοί !

(μετὰ χαρᾶς καὶ ἀνεγειρομένη).

Ἀλλὰ ναί ! ἐνταῦθα ὀφείλω νὰ πλῆξω, ὅπως τὸν διαπε-
ράσω ! Ἰδοὺ ἡ πρὸς τὴν καρδίαν του ἄγουσα ! Ἡ βάσανός

του ! ἡ ἐκδίκησίς μου ! . . " Ἀγωμεν ! ἄγωμεν ! ἀνάγκη ἀ-
ταραξίας. Ὑμεῖς δ' ἀνακυκῶσαι τῆς ψυχῆς μου τὸ βάθος
παρατόροι δίνει, σιγήσατε ! Νῦν ὀφείλομεν νὰ πλῆξωμεν
καὶ οὐχὶ νὰ μισῶμεν.

ΛΥΚΑΩΝ (πρὸς τὸν ἀδελφόν του).

Ἐλθέ ! ἡ φανή της μὲ τρομάζει ! (ἐξέρχονται).

—

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΜΗΔΕΙΑ μόνη.

Τίνι τρόπῳ θὰ πλῆξω αὐτήν ; . . . Ὅποῖον ὄπλον ; . . .
Δηλητήριον ; . . . Θὰ ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τὴν πανουργίαν !
Τὸ ἐγχειρίδιον ; Ἐῖναι ἀσφαλέστερον, ὁπότεν ἡ καρδιά ὁ-
δηγῇ τὴν χεῖρα· ἄλλως τε, ἡ χεὶρ μου θὰ ἐζηλοτύπει τὸ
δηλητήριον ! (χαμηλοφώνως καὶ κατ' ὀλίγον
ὕψοῦσα τὴν φωνήν).

Ὅποια ἠδονὴ ! ὁπότεν παρὰ τὸν ζοφερὸν τοῖχον βαδί-
ζουσα, εἰσέλθω, κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, δίκην σκιᾶς, ἐν
τῷ θαλάμῳ της ! Ὅ' ἀτενίσω ἐπὶ τῆς κλίνης της, ὑπὸ τὴν
χεῖρά μου, τὴν μισητὴν ταύτην Ἑλληνίδα, ἡ δ' ἀνηλεὲς
λεπίς, εἰσδύουσα ἐν ἀκαρεὶ ἐν τῷ περικαλλεῖ κόλπῳ της,
Ὅ' ἀναζητήσῃ εἰς τὸν μυχὸν τοῦ στήθους της τὴν ψυχὴν
της ! Ὅ' ἀνοίξῃ τοὺς θνήσκοντας τότε ὀφθαλμούς της καὶ
θὰ μ' ἀτενίσῃ· ἐν στιγμῇ δὲ μιᾷ, οἱ ἐν τῷ Ἀνακτόρῳ ἀφυ-
πνισθήσονται ἔντρομοι, καὶ ἐραστῆς, συγγενεῖς, οἰκογένεια θὰ
συναντήσωσιν ἐκπλατοὶ ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς θυγατρὸς
των ὀρθίαν τὴν Μηδεῖαν !

(ὕψοῦσα κραυγὴν ἐπὶ τῇ θεᾷ της
Κρεοῦσης).

Δίκαιοι θεοί ! Ἐκείνη ! τὴν ἀκούω ! Οὐχί ! οὐχὶ ταύτην
τὴν ἐσπέραν Εἶναι ἐκεῖ ! ἐκεῖ ! ἐκεῖ ! Καθ' ἣν στιγ-
μὴν θὰ πάλῃ τὸ στῆθός της ! Μετὰ κραυγῶν χαρᾶς . . .
ὦ Εὐμενίδες ! εὐχαριστῶ ὑμῖν ! μοὶ φέρετε τὴν λείαν μου !

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΚΡΕΟΥΣΑ, ΜΗΔΕΙΑ.

(Ἡ Κρέουσα ἀπέρχεται ἐσπευσμένως
καὶ τρέμουσα).

ΜΗΔΕΙΑ.

Τι ἔρχεσαι νὰ ζητήσης ;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ὑμᾶς !

ΜΗΔΕΙΑ.

Κἀγὼ σ' ἀναζητῶ !

ΚΡΕΟΥΣΑ (ζωηρῶς)

Ἐλθετε ! Ἀκολουθήσατε τὰ ἐήματά μου ! Φύγωμεν !

ΜΗΔΕΙΑ.

Νὰ φύγω μετὰ σοῦ ;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ὁ λαὸς σύμπας ἐξεγερθεὶς, χάριν τοῦ Ἰάσωνος, καθ' ὅ-
μων, εἰσήλασεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ πατρός μου !

ΜΗΔΕΙΑ.

Τόσῳ τὸ καλῆτερον !

ΚΡΕΟΥΣΑ.

"Ακούετε τὸν αὖξοντα τοῦτον θόρυβον ; Οἱ φύλακες ἀνθίστανται ἔτι· ἀλλ' ὁ πατήρ μου ἀπουσιάζει· ὑμᾶς δὲ καταδιώκει ἡ φοβερά αὐτῶν ὀργή ! "Αν κατορθώσωσι νὰ διέλθωσι τὴν φλιάν ταύτην, ἀπολώλατε ! Σπεύδω . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Διατί ;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Διὰ τί ; "Οπως σᾶς σώσω !

ΜΗΔΕΙΑ.

Σύ, σύ ! νὰ σώσης ἐμέ . . . (πίπτει ἐπὶ σκίμποδος τινὸς παρὰ τὸν βωμὸν, στρέφουσα ἐν ταῖς χερσὶ τῆς ἐγχειρίδιον, ἐν ᾧ ἡ Κρέουσα λαλεῖ).

ΚΡΕΟΥΣΑ (ζωηρῶς).

"Ελθετε ! φύγετε τὴν ὀργὴν των ! Προὔξενήσαμεν ὑμῖν τοσαύτας ἀγωνίας καὶ δάκρυα, καὶ πέπρωται νὰ ἴδωμεν ὑμᾶς ἀκόμῃ ἀποκτεινομένην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, διὰ τῶν ὀπλων των, ἐν αὐτῇ τῇ ἐστίᾳ μας ! . . . "Αν οὐχὶ δι' ὑμᾶς, τοῦλάχιστον δι' ἡμᾶς ζήσατε, Μήδεια ! "Ελεος ὑπὲρ ἡμῶν !

ΜΗΔΕΙΑ.

(μετὰ μακρὰν σιγὴν καὶ ἐν μεγάλῃ
ταραχῇ).

Τὸ αἰσθάνομαι, καὶ ἐν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐννοήσω ! Συγκεκίνημένη πέραν τοῦ δέοντος εἰμί ! "Αλλὰ πρὶν ἢ

ὑποχωρήσω, ἀνάγκη νὰ ἐξακριβώσω, ἂν πράγματι τὰ δάκρυά σου πηγάζωσιν ἐκ καρδίας εὐγενοῦς, συγκινομένης ἔνεκεν οὕτινος προϋξένητε δυστυχήματος, ἢ ἂν διατελῶσι μεμψιμοιρίαι ὑποκριτικῆς ψυχῆς, κλαιούσης μὲν ἐπὶ τῷ ἐγκλήματι αὐτῆς, ἀλλ' ἀπικρομιζούσης ἅπασαν τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠρέλειαν!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Τί!...

ΜΗΔΕΙΑ.

Οὐχὶ λόγους, ἀλλὰ πράγματα... Πλὴν, ἄκουτον κατ' ὁσχάς, καθόσον βαρὺ τοῦτο δι' ἐσέ ἐπάρχει (μ ε τ ἄ β ρ α χ εῖ α ν σ ι γ ῆ ν).

Ὁ βραχίων σου προστατεύει! Θέλεις νὰ μὲ σώτῃς; Ἔστω! Πλὴν, κατόπιν, εἰς τί μέλλω νὰ μεταχειρισθῶ ἐγὼ τὸν μισητὸν βίον, ὃν σοὶ ἀρέσκει νὰ μοὶ διαφυλάξῃς; Αἱ ἡμέραι μου ἅπασαι ἀποτελοῦσιν ἔρωτα, ἢ μίσος! Πλὴν, ὁπόταν μὲ διαφυλάξῃς ἐν τῷ Ἀνακτόρῳ ὑμῶν, σώζουσά με ἐκ τῆς τοῦ λαοῦ μανίας, ὁποῖαν περὶ ἐμοῦ θὰ λάβῃς φροντίδα; Σκοπεῖς νὰ μοὶ ἀποδόσῃς τὸν Ἰάσωνα, ἀπικρούουσα, ὡς προδοσίαν, τοὺς πόθους του; ἢ διαρρήγνυουσα δεσμὸν παρὰ τῶν θεῶν ἐπιδοκιμασθέντα, θὰ μὲ φονεύσῃς, Κρέουσα, ἀφ' οὗ μ' ἔσωσας; ..

(συγκινομένην).

ὦ, ἄκουσον, πρὸς χάριν! Ποθῶ νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ ὅ,τι ἡ ζηλότυπος καὶ ἀγέρωχος αὕτη καρδία οὐδέποτε ἔπραξεν! Ἐρρέτωσαν τοῦ λοιποῦ αἱ βλασφημίαι, ἡ μανία, το μῖσος! Βίμι πρὸ τῶν ποδῶν σου! Κλαίω, δέομαι! Γινώσκεις, ναί, καλῶς γινώσκεις ἀντὶ πόσων δεινῶν καὶ συμφορῶν πόσων κατέχω τὸν ἔρωτά του! Μὴ μοῦ τὸν ἀποσπάσῃς! Οἱ θεοὶ τὰ πάντα ἐχορήγησαν εἰς σέ, εὐδαιμονίαν, ἰσχὺν, πατέρα...

πατρίδα, αἵμοι! καὶ τὴν ἀθωότητα! Ἄλλ' ἐγὼ οὐδὲν ἐν τῷ
κόσμῳ κέκτημαι ἐκτὸς αὐτοῦ! . . . Ἄρες μοι αὐτόν!

ΚΡΕΟΥΣΑ (ἔξω ἑαυτῆς).

Μέγιστοι θεοί! . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Καὶ, λοιπὸν, σιωπᾶς καὶ συστρέφεις τοὺς ὀφθαλμούς! ὦ!
ἔξ οἴκτου πρὸς σεαυτὴν, ἀποκρίθητι!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Τὶ νὰ εἶπω ὑμῖν, ἀφ' οὗ τὸ πᾶν ἐν τῇ διανοίᾳ μου ἐστὶ
σύγχυσις καὶ χάος; Ὁ θεὸς, ὅστις κατέστρεψεν ὑμᾶς, ποθεῖ
τώρα καὶ ἐμὲ νὰ κατασυντρίψῃ! Δὲν ἀνήκω πλέον ἑμαυτῇ,
ἀνήκω ὁλόκληρος εἰς τὸν Ἑρωτα! . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Κρέουσα!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἀμφότεραι ἐσμὲν τῆς Ἀφροδίτης θύματα! Ἐκπληρωθή-
ψαν οἱ νόμοι αὐτῆς, ἔστω καὶ ἂν ἀπαιτῶσι καὶ ἐγκλή-
ματα!

ΜΗΔΕΙΑ (χωρὶς νὰ τὴν βλέπῃ).

Ὕπαγε!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἄν ἔρχησθε, ἂν ἀκολουθήσητε τὰ βήματά μου. . . .

ΜΗΔΕΙΑ.

Ὕπαγε!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Ἄ! θὰ σώσω ὑμᾶς. . .

ΜΗΔΕΙΑ (στρέφουσα πρὸς αὐτήν).

Δὲν ἐλέπεις, λοιπὸν, ὅτι σεαυτὴν ὀφείλεις νὰ σώσης;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Θεοί!

ΜΗΔΕΙΑ (μετ' αὐξοῦσης μανίας).

ῥαδύνετε! Τί, λοιπὸν, ἀπέγινεν ἡ μνήμη σου; Ποῦ ἔφυγε τὸ λογικόν σου; Δὲν σοὶ εἶπον ἐν τῷ ναῷ τὴν πρωΐαν ταύτην, ὅτι, ἂν ἡ τύχη ἔρριπτεν εἰς τὰς χεῖράς μου τὴν ἀντεράστριάν μου, ἡ λύσσα μου. . . (Ἡ Κρέουσα ὑποχωρεῖ καὶ φεύγει πρὸ αὐτῆς).

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΛΙ ΑΥΤΑΙ, ΛΑΟΣ φαίνεται εἰς τὸ δάθος τῆς σκηνῆς τεταραγμένος, ΚΡΕΩΝ, ΙΑΣΩΝ, ΜΕΛΑΝΘΟΣ καὶ ΛΥΚΑΩΝ.

Ο ΛΑΟΣ.

Θάνατον! θάνατον! . . .

ΚΡΕΩΝ (εἰς τὸ δάθος πρὸς τὸν λαόν).

Τρέμετε τὴν ὀργὴν μου!

ΜΗΔΕΙΑ (κατὰ μέρος).

Ὁ βασιλεύς ! Κρατηθῶμεν !

ΚΡΕΟΥΣΑ

(διὰ φωνῆς τρεμούσης πλησιάζουσα
πρὸς τὸν πατέρα της).

ὦ πάτερ μου ! πάτερ μου !

ΚΡΕΩΝ.

(μετὰ φιλοστοργίας καὶ προσεγγίζων
πρὸς τὴν σκηνήν).

Σὺ τρέμεις ; Τί ἔχεις , λοιπόν ; Τίς δύναται νὰ σὲ τρο-
μάξῃ ; (καταβαίνων πρὸς τὸν σκηνὴν καὶ
βλέπων τὴν Μήδειαν.) Σὺ ! σύ ! τὴν ὁποίαν
ἤρχόμην ν' ἀποσπᾶσω ἐκ τῆς μανίας των. .. ὦ ! πέραν τοῦ
δέοντος τοῦτο ! Σὲ ἀποδιώκω τῶν τειχῶν τούτων, ὧ ἐάρ-
εαι ! ...

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἐμὲ νὰ διώξητε !

ΚΡΕΩΝ.

Πάραυτα !

ΜΗΔΕΙΑ (κατ' ἰδίαν).

Καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου ; !... (ὕψηλῳ φωνῶν) Χάριν !

ΚΡΕΩΝ.

Οὐχί !

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἐπὶ μίαν, ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν, ὅπως ζητήσω στήριγμα καὶ καταφύγιον ὑπὲρ τῶν τέκνων μου!

ΙΑΣΩΝ.

(προχωρῶν μετὰ ζωνηρότητος).

Τὰ τέκνα σου! Τολμᾷς, λοιπὸν, νὰ τ' ἀποκαλῇς τῷ ὀνόματι τούτῳ, ἀφοῦ ἡ ζηλότυπος μακίᾳ σου ἐθυσίασε ταῦτα εἰς τὴν συζυγικὴν σου ὑπερηράνειαν; Ὅποτε, χάριν τοῦ πρὸς ἐμὲ μίσους, ἀπορρίπτουσα τὴν δι' αὐτὰ συμπάθειαν γενναιοδωροῦ ἡγεμόνος, προτιμᾷς, ἀσπλαγχνε μῆτερ, νὰ ἴδῃς αὐτὰ μᾶλλον ἐξόριστα, ἢ μετὰ τοῦ πατρός των εὐδαίμονα!... Οὐχί! δὲν θ' ἀναχωρήσωσι!

ΜΗΔΕΙΑ.

Δίκαιοι θεοί! Θὰ μοῦ ἀφαρπάσωσι τὰ τέκνα μου!

ΙΑΣΩΝ.

Ἀφαρπάζω ταῦτα ἐκ τῆς σκληρᾶς τῶν προγεγραμμένων καὶ ἐπαράτων τύχης, ἐκ τῶν ὀδυνῶν, ὅσας ἐπ' αὐτῶν ἐτοιμάζουσι νὰ ἐπιρρίψῃς! Δὲν θὰ σὲ ἀκολουθήσωσιν!

ΜΗΔΕΙΑ.

(ρίπτομένη πρὸς τὰ τέκνα της καὶ ἀρπάζουσα ταῦτα ἀπηλπισμένη)

Λοιπὸν! Ἐλθὲ, ἐλθὲ, ὅπως μοῦ τὰ ἀρπάσῃς!

(Κραυγαὶ καὶ ταραχὴ τοῦ περικυκλοῦν.

τος τὴν Μήδειαν πλήθους, ὅπερ λαμβάνει λίθους, ὅπως τὴν ἀποδιώξῃ· μάταιαι ἀπόπειραι τοῦ Ἰάσωνος καὶ τοῦ Κρέοντος, ὅπως τοὺς συγκρατήσωσι)

ΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

Τιμωρήσωμεν τὴν αὐθάδειάν της!...

(Ἐμφανίζεται ὁ Ὀρφεὺς, ἡ δὲ Μήδεια καταφεύγει παρ' αὐτῷ).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ὁ ΟΡΦΕΥΣ, (καταβαίνων μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ λαοῦ).

ΟΡΦΕΥΣ.

Ὅστις ἐξ ὑμῶν δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, οὗτος πρῶτος ἅς ἀποσπάσῃ τοὺς παῖδας τούτους ἐκ τῶν κόλπων τῆς μητρὸς των!

(Ὁ λαὸς ἀναχαιτίζειται). Αἰσθάνεσθε, ὅθεν, οἷκτον ἔτι ὑπὲρ τῆς δυστυχίας! (μετ' ἐπισημότητος). Καλῶς! ἀπόθετε, λοιπὸν, τὰ φονικὰ ταῦτα ὄργανα! (Ὁ λαὸς κατατίθησι τοὺς λίθους).

ΙΑΣΩΝ (κατ' ἰδίαν).

Καὶ εἰς ἐμὲ, πρὸς τούτοις, ἐπιβάλλεται οὗτος

ΟΡΦΕΥΣ (πρὸς τὸν λαόν).

Σπεύσατε, νῦν, πρὸς τοὺς ναοὺς, ὅπως ἐξιλεώσητε τοὺς
θεοὺς ἐπὶ τῷ ὑμετέρῳ ἐγκλήματι!

(πρὸς τὴν Μήδειαν).

Σὺ δὲ, οὐδὲν φοβοῦ πλέον! Ὑπαγε!...

(Ὁ λαὸς ἀποσύρεται βραδέως).

ΜΗΔΕΙΑ (κατ' ἰδίαν).

Ἐπέτυχον τὴν ἐλδίκησίν μου!

(καταπίπτει ἡ αὐλαία).

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Τὸ θέατρον παριστᾷ αἰθουσαν ἐν τῷ Ἀνακτόρῳ τοῦ Κρέοντος. Ἐν τῷ βάθει δεξιόθεν στοὰ, κατέχουσα τὸ ἥμισυ τοῦ θεάτρου. Ἀριστερόθεν παραπέτασμα ἐξαπλούμενον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ Ἀνακτόρου. Ἀγαλμα τοῦ Κρόνου ἐν τῷ μέσῳ εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΚΡΕΟΥΣΑ, ΙΑΣΩΝ, ΟΡΦΕΥΣ, ΜΕΛΑΝΘΟΣ,
ΛΥΚΛΩΝ, Η ΤΡΟΦΟΣ.

Ὁ Ὀρφεὺς κάθηται πρὸς ἀριστερὰ, τὰ παιδιά εἰς τὸν μυχὸν ὑπὸ τὴν στοάν μετὰ τῆς τροφοῦ, ἥτις κοσμεῖ διὰ στεφάνων τὰς στήλας.

ΙΑΣΩΝ.

(πλησιάζων τῷ Ὀρφεῖ, ὅστις φαίνεται
ὄνειροπολῶν).

Ἄγε δὴ, ποιητά! παρασκευάσθητι καὶ ἔκλεξον μεταξὺ τῶν αἰσθηματικωτέρων ἀσμάτων τὰ διὰ τὸν εὐδαίμονα ἡμῶν Ὑμέναιον!

ΟΡΦΕΥΣ (ἀναγειρόμενος).

Διὰ τὸν ὑμέτερον Ὑμέναιον Τί, λοιπόν; ἡ Μήδεια
συγκατένευσε: . . . κάμπτει ἐνώπιόν σου τὸν ἄροβόν της
αὐχένα; Τῆς ὀργῆς καὶ τῆς λύσσης της τὰς παραφορὰς διε-
δέχθη αἴφνης ἡ ὑποταγή; Παρασκευάζεται ὁ Ὑμέναιός σου,
ἡ δὲ Μήδεια παραχωρεῖ πᾶν ὅ,τι ἀγαπᾷ εἰς ὅ,τι ἀπεχθά-
νεται καὶ μισεῖ; . . .

ΚΡΕΟΥΣΑ.

(δεικνύουσα αὐτῷ τὴν τροφὸν, ἣ τις
κοσμεῖ τὰς στήλας διὰ στεφάνων).

Θεώρησον, φίλε! Οἱ ἐξ ἀνθέων στέφανοι λαμπρύνουσιν,
ἤδη, διὰ τῶν χρωμάτων των, τὴν τῶν τοίχων ὠχρότητα.
(Αὕτη πλησιάζει πρὸς τὰ παιδία).

ΙΑΣΩΝ.

Ὁ Κρέων, ὅπως πρᾶνῃ τοὺς θεοὺς τῆς Ταυρίδος, παρέ-
θηκε σήμερον τὸν βασιλεῖα των, τὸν παιδοκτόνον Κρόνον ἐν-
ταῦθα. (δεικνύων αὐτῷ τὸ ἄγαλμα). Βλέπεις
τὴν εἰκόνα του;

ΟΡΦΕΥΣ.

(στρέφων πρὸς τὸ ἄγαλμα).

Ναί! τὸν βλέπω! Ἐκεῖνος εἶναι! Ἐκεῖνος, παρ' ᾧ ἄρε-
στὸν τὸ αἶμα παντὸς ἀρτιγενοῦς ὑπάρχει! Ἐκεῖνος, παρ' ᾧ
οὐδεμία ἡδυτέρα θυσία, ἐκτὸς τῆς σφαγῆς τῶν τέκνων, τῇ
χειρὶ τῆς ἰδίας μητρός! Οἷος δυσσίωνος μάρτυς διὰ τὸν Ὑ-
μέναιόν σου! Καὶ λέγεις, μόλαταῦτα, ὅτι ἡ Μήδεια συγ-
κατανέψει εἰς τοῦτον;

ΙΑΣΩΝ.

Ἀναμφιβόλως !

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἐπαναλαμβάνει μόνη τὴν εἰς ἑξορίαν ἄγουσαν ; Σοὶ ἀποδίδει τὰ τέκνα ;

ΙΑΣΩΝ.

Τὸ ἀγέρωχόν της κατέπεσε καὶ τὰ παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Κρεούσης.

ΟΡΦΕΥΣ.

Τί ! ἄνευ ὄρων ; . . .

ΙΑΣΩΝ.

Ἐνα μόνον ὥρισε.

ΟΡΦΕΥΣ (ζωηρῶς).

Ὅποῦν ;

ΙΑΣΩΝ.

Ἡ ἀπὸ τῆς δυσυχίας ἀπαλλαγὴ τὴν κατέπεισε καὶ πλοῖον πλήρες χρυσοῦ φέρει αὐτὴν μακρὰν αὖριον !

ΟΡΦΕΥΣ.

Αὖριον μόνον ;

ΙΑΣΩΝ.

Μίαν μόνον ἐζήτησεν ἡμέραν, ὅπως ἐκλέξῃ τὸ ἄσυχρόν της !

ΟΡΦΕΥΣ.

Μίαν μόνην ἡμέραν ! Καὶ ἔκτοτε

ΙΑΣΩΝ.

Ἡρεμος ἐστὶ καὶ γαλήνιος !

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἀλλὰ σὺ, δύνασαι σὺ νὰ συντρίψῃς Ὑμέναιον, εἰς ὃν ὀφείλεις τὴν δόξαν σου καὶ τὰ τέκνα σου, ἄνευ μυχίου φρίκης ;

ΙΑΣΩΝ.

Ἐγώ ; Ἔστω, ὅς ἀνοίξω, ἤδη, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου, τὴν καρδίαν μου ! Ὅποιον τὸ θέμα τῶν ἀενάων ὁμιλιῶν σου ; Αἱ εὐεργεσίαι τῆς Μηδείας καὶ ἡ ἐμὴ ἀχάριστος λήθη Οὐχί ! Δὲν ἐξηυτελίσθην μέχρι τοῦ σημείου τούτου, καὶ δὲν θὰ συγκατελεγόμην μετὰ τῶν ἡρώων, ἂν περιέκλειον ἐν ἐμοὶ τὴν ἄπιστον καὶ εὐτελῆ τοῦ ἀγνώμονος ψυχὴν ! Ἀλλὰ δύναμαι νὰ λησμονήσω, ὅτι αἱ φρικῶδεις αὐταὶ εὐεργεσίαι μ' ὥθησαν, ἐπὶ τῶν βημάτων τῆς, ἀπὸ ἐγκλήματος εἰς ἐγκλημα ; Καὶ ὅτι αὐτῆς ἄνευ, θ' ἀπέθνησκον εἰς τὰς ἐρήμους, πλὴν ἀγνός ; Καὶ, ὅτι αὐτῆς ἔνεκεν, διασωθεῖς, κατέστησα τὸ ἐμὸν ὄνομα ἔνδοξον καὶ ἀποτρόπαιον συνάμα ; ὦ ! ἡδυνάμην τότε νὰ βαστάσω τὴν ἀπαισίαν ταύτην συζυγίαν καὶ τὰ τοῦ οὐρανοῦ ἀναθέματα, ἐν ὅσῳ ἐν τοῖς ἐρήμοις τῆς Κολχίδος ἐπλανώμην ! Τὸ τραχὺ ἐκεῖνο κλῖμα, οἱ βράχοι ἐκεῖνοι, αἱ χιόνες, αἱ κυπαρίσσοι, τὸ πᾶν ἤρμυζε πρὸς τὸν σκυθρωπὸν ἔρωτά μας ! Ἀλλ' ὁπότεν τὸν ὡραῖον οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος ἐπανεῦρον, ὁπότεν, ἐν μέσῳ τῶν κυανῶν κυμάτων τοῦ γλαυκοῦ αὐτῆς ὀρίζοντος, ἐπεφάνη μοι ἡ γλυκεῖα τὴν ὄψιν καὶ ἀγνὴ τὸ μέτωπον παρθένος αὐτῆς, ὁπότεν, πρὸ τῆς δειλῆς μορφῆς τῆς, τὴν βάρβαρον καὶ αἱμοσταγῇ ἐκείνης εἰκόνα ἀνεπόλησα, καταληφθεῖς ὑπὸ αἵσχους καὶ τρόμου τότε, ὥπισθόχωρησα φρικτῶν ἐνώπιον τοῦ ἐπαράτου δεσμοῦ ! Ἐκτοτε

ἔμαθον νὰ μισῶ τὴν φίλην, ἥτις μ' ἐπλήρωσε δόξης καὶ ἀτιμίας! ..

ΟΡΦΕΥΣ.

Δυστυχής!

ΙΑΣΩΝ.

Μὴ ἀνάμενε μήτε δάκρυα, μήτε συνειδότης ἐλέγχους!
Ὅμοιος πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις, δραπετεύτας ἐκ τῶν νεκρῶν
τῆς Ζοφερᾶς κατοικίας, σκιρτᾷ ἐν τῇ αἰφνιδίᾳ χαρᾷ, ἐπα-
ναβλέπων τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, οὕτω ἀγάλλομαι, ἀποβαλὼν
τὸν ἀνόσιον τοῦτον ἔρωτα καὶ ἀνακτήσας τὴν ζωὴν καὶ
τὸ φῶς! Ὡς εἰ τῶν θεῶν ἡ εὐσπλαγχνία ἀπηλευθέρωσε τὴν
καρδίαν μου τοῦ ἀποτροπαίου ἀναθέματος, πᾶν ἄγνον ἤδη
αἶσθημα ἐλευθέρως ἐν αὐτῇ εἰσδύει! Τὰ τέκνα μου εἰσὶ τό-
ρα προσφιλέστερα πρὸς με, ἀρέσκομαι εἰς τὴν φωνὴν ὧν!
Τὸ μειδίαμα αὐτῶν μὲ χαροποιεῖ καὶ ἡ ὀδύνη των μὲ θλί-
βει. Αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἄνθρωπον, σύζυγον, φίλον, πατέ-
ρα, ὑπάρχω!

ΟΡΦΕΥΣ.

Συχνάκις ἡμέρα μία μεταβάλλει τὴν χαρὰν εἰς ἀπελ-
πισίαν.

ΙΑΣΩΝ.

Ἡ Ἀφροδίτη ἐπαγρυπνεῖ ἐπ' ἑμοῦ! Δύνασαι ν' ἀρνηθῇς
τὴν ἰσχύν της; Σὺ, ὅστις εἰκονίζεις ἡμῖν τὸν ἔρωτα ὡς ἐκ
φλογὸς πτέρυγα, ἣν δωροῦσιν οἱ θεοὶ τῇ ψυχῇ, ὅπως ἀ-
φιχθῇ μέχρ' αὐτῶν;

ΟΡΦΕΥΣ.

Ὁ ἀπάγων ἡμᾶς εἰς τὰ οὐράνια ὕψη ἔρως μόνον ἐν ταῖς
οὐδέποτε μεταβαλλομέναις καρδίαις νὰ ζήτῃ δύναται! Ναί·
λατρεύω τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἐπικαλοῦμαι αὐτὴν ὑψηλοφώ-
ως! Ἀλλὰ μόνον ἓνα ἔσχον ἔρωτα, ὅπως καὶ ψυχὴν μίαν!

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Ἰάσων, ἄνευ τύψεως συνειδότης, ἐγκαταλείπει καὶ καταρᾶται πᾶν ὅ,τι ἐλάτρευεν, ἐν ᾧ βάρβαρος καὶ ἀγνώμων αὐτοῦ ἰδιοτροπία προσκαλεῖ τὸν θάνατον κατὰ τῆς ἐλευθερωσάσης αὐτόν, ἐγὼ καλλύνω τὸν παρόντα ἔρωτα, διὰ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος, ὡς θὰ ἔπραττον ὑπὲρ θησαυροῦ κατ' ὀλίγον συνειλεγμένου ! Ἄν δ' ὁ θάνατος ἀφῆρπαζε τὴν παρ' ἐμοῦ λατρευομένην ...

ΙΑΣΩΝ.

Θ' ἀπέθνησκεις, ἴσω; ; ...

ΟΡΦΕΥΣ.

Οὐχί ! θ' ἀντετασσόμην καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ θανάτου !
Ναί ! Ἄνευ ὁδηγοῦ, ἄνευ ὀπλων, λύραν μόνον ἐν ταῖς χερσὶ φέρων, θ' ἀπεπειρώμην τοῦ Πυριπλεγέθοντος νὰ ἐκβιάσω τὴν ζοφερὰν ὁδόν ! Ἡ ὁδὺν δωρεὶ τῇ ψυχῇ ἰσχύν τινα θείαν ! Ἐν μέσῳ τῶν ἐκπεμπομένων ἐκ τοῦ στήθους λυγμῶν, τὸ στόμα μου τοιούτους θὰ ἐφθέγγετο στίχους, καὶ διὰ τόσῳ κατανυκτικῶν θὰ τοὺς συνῶδευον τὰ ἄσματά μου ἁρμονιῶν, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Πλούτων θὰ ᾤκτειρε τὴν καταδίκην μου, ὁ Ἄδης δὲ συγκεκνημένος, θὰ μοὶ ἀπέδιδε τὴν ἐμὴν Εὐροδίκην ! Ἰδοῦ, ἰδοῦ ὁ παρὰ τῶν θεῶν εὐλογοῦμενος ἔρως ! ...

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΟΙ ΑἴΤΟΙ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

(προχωροῦσα πρὸς τὴν σκηνὴν
μετὰ τῶν δύο τέκνων).

Ἰάσων ! Ἰδοῦ τὰ ἄνθη, ὧν οἱ χαρίεντες δάκτυλοι ἔπλεξαν δι' ἐμὲ τὸ κομψότατον στέμμα ...

ΙΑΣΩΝ.

Πῶς! Ἐκπλήττει σε ἡ ἀφοσίωσίς των! Σὺ, λοιπὸν, δὲν περιέθαλψας ταῦτα ἐν τῷ μητρικῷ σου στήθει, λαβοῦσα ταῦτα θνήσκοντα ἐκ τοῦ βωμοῦ; Δὲν παρηγόρησας χθὲς τὰς συμφοράς των, δὲν ἀπέμαξας τὰ ἑαυτῶν δάκρυα καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη των δὲν ὠδήγησεν ἐνταῦθα τὴν ἀσθενῆ χεῖρά των;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

(πρὸς τὰ παῖδιά, δεικνύουσα αὐτοῖς τὰ ἄνθη).

Διὰ τῶν ἀνθέων τούτων θὰ κοσμήσω τὸ τοῦ Ὑμεναίου μου κάλυμμα!

ΙΑΣΩΝ.

Ὅποῖον κάλυμμα;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Τὸ οὐρανούφαντον καὶ διαφανὲς ἐκεῖνο ὕφασμα, ὅπερ χθὲς ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος μοὶ προσήνεγκον καὶ ὅπερ σήμερον ἡ μήτηρ αὐτῶν, διὰ τῶν ιδίων, μοὶ ἀποστέλλει, ὅπως κάλλιον τοῖς ἐξασφαλίσῃ τὴν περὶ αὐτῶν μέριμναν καὶ ὑποστήριξίν μου! ὦ! οὐδένα ἄς ἔχῃ φόβον!

ΙΑΣΩΝ.

Ναί! Κατάστηθι μήτηρ των!

ΚΡΕΟΥΣΑ (πρὸς τὰ παῖδιά).

Προσφιλεῖς παῖδες! Λίαν σκληρὰ ὑπῆρξε δι' ὑμᾶς ἡ εἰμαρμένη· πλὴν παρηγορήθητε τώρα, τὰ δεινὰ σας ἔληξαν!

ΜΕΛΑΝΘΟΣ.

Πῶς ; Δὲν θὰ παγώσωμεν πλέον ἐκ τοῦ ψύχους ;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Οὐχί !

ΛΥΚΑΩΝ.

Δὲν θὰ φεύγωμεν πλέον ἐν μέσῳ τοῦ σκότους, τρέμοντα καὶ ἀπειλούμενα ὑπὸ κινδύνων ;

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Οὐχί ! Αἱ παιδιαὶ, αἱ ἡδοναί, ἀλληλένδετοι μεταξύ των, θὰ πληρῶσι καθ' ἐκάστην τὰς εὐδαίμονας ἡμῶν ἡμέρας. Ἰματισμοὶ τιμαλφεῖς, πολεμικὰ ὄπλα καὶ μεγαλοπρεπεῖς δῖφροι.....

ΛΥΚΑΩΝ (πρὸς τὸν Μέλανθον).

Ὅποια χαρά ! ἀκούεις καλῶς, ἀδελφέ μου ;...

ΟΡΦΕΥΣ (κατ' ἰδίαν).

Τὸ ἄνθος στρέφεται πρὸς τὸν ἥλιον, τὸ παιδίον πρὸς τὴν εὐτυχίαν !

ΚΡΕΟΥΣΑ (πρὸς τὰ παιδιά).

Οὕτω, λοιπὸν, ἐν τῇ αὐλῇ ταύτῃ, παρ' ἐμοὶ μένετε ἄνευ φόβου, ἄνευ θλίψεων ;

ΜΕΛΑΝΘΟΣ.

ὦ ναί ! ἄνευ ὑμῶν θ' ἀπεθνήσκομεν χθὲς, ἐκ τῆς ταιπωρίας !

ΙΑΣΩΝ (πρὸς τὴν Κρεούσαν).

Τ' ἀκούεις!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

(πρὸς τὰ παιδία, τείνουσα αὐτοῖς
τοὺς βραχίονας).

Ἔλθετε!

(Τὰ παιδία ρίπτονται ἐνταῖς ἀγκά-
λαις τῆς Κρεούσης, ἐνῷ ὁ Ἰάσων θεωρεῖ
αὐτὰ μετὰ χαρᾶς).

ΟΡΦΕΥΣ.

(θεωρῶν αὐτὰ καὶ κατ' ἰδίαν).

Τάλαινα Μήδεια! Οἴμοι! Τὸ πᾶν ὠθεῖ αὐτὰ, ὅπως κα-
τασταθῶσι πρὸς σὲ ἀχάριστα! Ναὶ, τὸ πᾶν! ὥς καὶ αὐ-
τὸ τὸ ἔνστικτον τῆς ἀγνωμοσύνης! (προχωρῶν πρὸς
τὰ παιδία) Τέκνα! καὶ ἡ μήτηρ σας;

ΙΑΣΩΝ (μετ' ὀργῆς).

Ἀκόμη;!

ΟΡΦΕΥΣ (ἐξακολουθῶν).

Δὲν τὴν ἀγαπᾶτε, λοιπὸν, ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῆς; Καὶ ἄνευ
θλίψεως, ἄνευ μεταμελείας θὰ τὴν ἴδῃτε ἀναχωροῦσαν
αὔριον;

ΛΥΚΑΩΝ.

Τὴν ἀγαπῶμεν πάντοτε.. ἀλλὰ...

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἀλλὰ,...

ΛΥΚΑΩΝ.

Ἡ Κρέουσα εἶναι τὸσον γλυκεῖα !

ΟΡΦΕΥΣ.

Καὶ ἡ μήτηρ σας . . . Λοιπὸν ; . . .

ΙΑΣΩΝ.

Ἡ μήτηρ των τὰ ἀπωθεῖ !

ΛΥΚΑΩΝ.

Δὲν λέγω τοῦτο !

ΙΑΣΩΝ.

Οὐχί, ἀλλ' ἀναγινώσκω τὸν φόβον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου !

ΟΡΦΕΥΣ.

(ἀτενίζων πρὸς τὸν Λυκ).

Ἐγὼ πρότερον ἀνέγνωσα ! Θεὰ Νέμεσις ! Θέλεις, λοιπὸν, νὰ τὰ καταστήσης λειτουργοὺς τῆς ὀργῆς σου ; Ἐπεφόρτισας τὰ τέκνα, ὅπως τιμωρήσωσι τὴν μητέρα ; Ποθεῖς, λοιπὸν, νὰ φανῶσιν ἀγνώμονα ; . .

ΙΑΣΩΝ.

Φίλοι ! (λαμβάνει ἐν ταῖς ἰδικαῖς του τὰς χεῖρας τῆς Κρεούσης καὶ τὰς τῶν παιδίων). Ἐλθετε ! Καὶ τοὺς τρεῖς περιλαμβάνω ἐν τῷ ἔρωτί μου ! (ἅπαντες βαδίζουσιν ἡνωμένοι πρὸς τὸ βᾶθος τῆς σκηνῆς, παρὰ τὴν στο-

ἀν δὲ φαίνονται ὁ Ἰάσων καὶ ἡ Κρέουσα ἀποχαιρετούμενοι ἐγκαρδίως).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἡ ΜΗΔΕΙΑ

(ἐκπερχομένη ἀριστερόθεν καὶ ἀπομακρύνουσα τὸ παραπέτασμα).

Ἀγαπᾶ! (παρατηροῦσα τὸν Ἰάσωνα καὶ τὴν Κρέουσαν, οἵτινες ἀποχωρίζονται χαιρετίζοντες ἀλλήλους)

Οὐχί! Οὐχί! ἡ Κρέουσα ἀγαπᾶ! Θεοί! Ὅποια ἀξιάγαστος εἰκὼν! Οὐδὲν ἀπολύτως ἐλλείπει . . . μήτε ἡ παρὰ τὴν γωνίαν ἐπισκιάσις, ἣν ἀποτελεῖ ἡ ἀπαίσιον κεκτημένη τὸ βλέμμα Μήδεια αὕτη! . . . Ὅποια ζημία, ἐν τούτοις, ἂν ἡ αἰμοχαρὴς αὕτη Μέγαιρα ἐτάραττε τὸν εὐδαίμονα ῥοῦν τῶν νέων τούτων ἐρώτων! Λίαν ἱκανὴ ὑπάρχει πρὸς τοῦτο!! (μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς).

Τῇ ἀληθείᾳ! φρίκην πρὸς τὸν ἑαυτὸν μου διεγείρω! Ν' ἀτιμάσω τὸ μῖσός μου, κρύπτουσα τὴν ὀργήν μου! Ν' ἀπατῶ! νὰ κολακεύω! νὰ ψεύδωμαι! . . Ἄνδρες! ἐξαναγκάσατε τὴν λέαιναν νὰ συρῇ ὡς ἔχιδνα! . . Καὶ λοιπόν! ἔχιδνα! ἔστω! Φυλάχθητε ἀπὸ τοῦ δηλητηρίου! Τὸ πᾶν βαίνει κατὰ ῥοῦν! . . . Ἡ εὐτυχὴς προδοσία στρατιώτου θὰ μοὶ ἀποδόσῃ, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς ἐσπέρας ταύτης, τὰ τέκνα μου! Ταύτην τὴν ἐσπέραν, κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ Κρέουσα θὰ κοσμήσῃ τὴν κεφαλὴν της, διὰ τοῦ ἀποτροπαίου ἐκείνου καλύμματος, ὅπερ, τῇ ἐμῇ τέχνῃ, μετεβλήθη εἰς δηλητήριον δραστηριώτερον ἑκατὸν πληγῶν ἐγχειριδίου . . . Καὶ φεύγουσα ἐκδικουμένη μετὰ τῶν τέκνων μου! . . .

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΜΗΔΕΙΑ καὶ ΟΡΦΕΥΣ.

ΟΡΦΕΥΣ.

(ἐκ τοῦ μυχοῦ τῆς σκηνῆς).

Μήδεια!

ΜΗΔΕΙΑ.

Ὅποια ταραχὴ κατέχει τὴν καρδίαν σου;

ΟΡΦΕΥΣ.

Αὐστηρὰ τις διαταγὴ μ' ὁδηγεῖ παρὰ σοί!

ΜΗΔΕΙΑ.

Ὅποια διαταγή!

ΟΡΦΕΥΣ.

Τὸ θεῖον κατετάραξε τὸν βασιλέα! Ἡ παρουσία σου εἶναι δυσοίωνος κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῶν γάμων; λέγει, καὶ ὀφείλεις ν' ἀπέλθης!

ΜΗΔΕΙΑ.

Μετὰ τὴν ἡμέραν ταύτην;

ΟΡΦΕΥΣ.

Πάραυτα!

ΜΗΔΕΙΑ.

Πάραυτα; Καὶ τὰ τέκνα μου;

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἐνταῦθα τώρα τὰ ὁδηγοῦσι!

ΜΗΔΕΙΑ.

Διατί;

ΟΡΦΕΥΣ.

Ὅπως τ' ἀποχαιρετήσης...

ΜΗΔΕΙΑ.

Ν' ἀπολέσω αὐτά! τὰ τέκνα μου! Αὐτά, τὸν ὑπέρτατον θησαυρόν μου! Αὐτά, ἅτινα δι' ἐμὲ εἰσὶ καὶ τοῦ μίσους μου αὐτοῦ προσφιλέστερα!

ΟΡΦΕΥΣ.

Πρὸ πάντων, διὰ ταῦτα μερίμνησον! χθὲς συγκατένευσας ν' ἀπέλθῃς μόνη.

ΜΗΔΕΙΑ.

Οὐχί!

ΟΡΦΕΥΣ.

Σὺ τὸ εἶπας!

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἐψευδόμην! ὦ σὺ, οὔτινος ἡ φωνὴ καὶ τοὺς βράχους αὐτοὺς διεγείρει! Ἀπελθε πρὸς τὸν Κρέοντα! Εἰπέ τῷ, ὅτι ὑπερτάτη τις καταδίκη φρικώδης, ἣν ἡ φωνή μου δύναται μόνη νὰ προλάβῃ, μεταιωρεῖται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἐτοίμη νὰ τὸν κεραυνώσῃ! Εἰπέ τῷ!...

—
ΣΚΗΝΗ Ε'.

Οἱ αὐτοί, ΙΑΣΩΝ, ΚΡΕΩΝ, ΚΡΕΟΥΣΑ, ΜΕΛΑΝΘΟΣ,
ΛΥΚΑΩΝ, Η ΤΡΟΦΟΣ, κρατοῦσα τὰ παιδία.

ΜΗΔΕΙΑ.

(τρέχουσα πρὸς τὸν Κρέοντα).

Ἐλεος! τὰ τέκνα μου! ἀπόδος μοι τὰ τέκνα μου!

ΟΡΦΕΥΣ (πρὸς τὸν Κρέοντα).

Κυρίε μου! Ἀπόδος αὐτῇ τὰ τέκνα της, ἴσως ἐξ οἴκτου πρὸς σὲ αὐτόν! Ἄν οἱ ἀθάνατοι θεοὶ ἐκδικῶσι τὴν προδοσίαν, ἴσως, ἐν τῇ Κρεούσῃ τιμωρήσωσι τὸν Ἰάσωνα, ἴσως πλήξωσι τὴν προσφιλῆ ταύτην κεφαλὴν! Ἐν ὀνόματι τοῦ τέκνου σου, προστάτευσον τὴν μητέρα ταύτην!

ΜΗΔΕΙΑ.

(πρὸς τὸν Ὀρφέα ἀσπαζομένη
τὸν μανδύαν του).

ὦ! λάλει, ἀκόμη λάλει!

ΟΡΦΕΥΣ.

(πρὸς τὴν Κρέουσαν δεικνύων αὐτῇ
τὴν Μήδειαν).

Κρέουσα, θεώρησον! Ἴδὲ τοὺς ἀπλανεῖς καὶ πλήρεις δακρύων τούτους ὀφθαλμούς! Θὰ γνωρίσῃς καὶ τὰ δάκρυα καὶ τὴν πικρὰν ταύτην ἀγάπην, ὅποταν ἡμέραν τινα μήτηρ καταστῇς! Δεήθητι ὑπὲρ τῆς μητρὸς ταύτης, καὶ οἱ τρεῖς ἑμοῦ ἐναγκλιζόμενοι τοῦ Ἰάσωνος τὰ γόνατα... (Ὁ Ὀρφεὺς, ἡ Κρέουσα, ὁ Κρέων, ἡ Μήδεια κινουῦνται πρὸς τὸν Ἰάσωνα).

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἐγὼ νὰ ἐκλέξω ! Καὶ μήπως δύναμαι ; Χωρίζει τις πο-
τὲ εἰς δύο τὴν καρδίαν του ;

ΙΑΣΩΝ (μετὰ τόνου ἐπισήμου).

Εἰς τὰς εὐχὰς ἀπάντων ἐθυσίασα τὸς τρόμον τῆς καρδί-
ας μου ! ἀλλ' ἐκλεξόν !

ΜΗΔΕΙΑ (μετ' ἀπελπισίας).

Καὶ λοιπόν ! Ὅποῖον σὺ θέλεις, ὅπως ἐκλέξω ; Τὸ νεώτε-
ρον ; Ἀμφότερα τὴν αὐτὴν ἐγεννήθησαν ἡμέραν ! Τὸ ἀσθε-
νέστερον ; Ἐξ ἴσου δι' ἀμφότερα τρέμω ! Τὸ καλλήτερον ; Ἀμ-
φότερα εἰπὶ τόσῳ ἀγαθῷ ! (δεικνύουσα ἐν τῷ ν
τέκνῳ). Τὸν Μέλανθον τοῦτον, ὅστις, κατὰ τὰς μακρὰς
τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τρόμου νύκτας, ἔσπευδε νὰ κρυβῇ ἐν
τῇ κοίτῃ μου παρ' ἐμοῖ, εὐθὺς ὥς ἤκουέ με ἐν τῇ σκιᾷ θρη-
νοῦσαν ; ! (δεικνύουσα τὸ ἕτερον παιδίον)
Καὶ ὁ Λυκάων ; . . Ἡμέραν τινὰ, ὅτε ἡ χιὼν ἐκάλυπτε τὴν
γῆν, οὗτος ἀπεξεδύθη τὸν μανδύαν του, ὅπως καλύψῃ τὸν
ἀδελφόν του ! Καὶ θέλεις ν' ἀπολέσω αὐτὸν, ὦ Ἰάσων ! Προ-
σφιλὲς Ἰάσων ! ἄφες μοι ἀμφοτέρω !

ΙΑΣΩΝ.

Οὐχί !

ΜΗΔΕΙΑ.

Χάριν σεαυτοῦ !

ΙΑΣΩΝ.

Οὐχί !

ΜΗΔΕΙΑ.

Χάριν τῆς Κρεούσης σου, τεύλόχιστον !

ΙΑΣΩΝ.

Στῆτε! Αἱ ὀδύнай της μὲ συγκινοῦσι καθὼς ἡμᾶς! Ἄν ἤθελον νὰ κρατήσω τὰ τέκνα μου ἐν Κορίνθῳ, τὸ τοιοῦτον οὔτε ἰδιοτροπία τις, οὔτε αὐστηρότης ὑπῆρξε· ἀλλὰ φόβος μόνον! Ἀκατάβλητος τις φρίκη, καθ' ἧς ματαίως παλαίω, ἐγγὺς αὐτῇ ἱστάμενος, λέγει μοι, ὅτι ἀποτρόπαιος πρὸς τὰ τέκνα μας κατασταθήσεται! Ἀλλ' ἀφ' οὗ οἱ πάντες τὸ θέλετε, μετριάζω τῆς ἀποφάσεως τὴν αὐστηρότητα!

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἄχ!.

ΙΑΣΩΝ.

Εἶθε μοὶ παράσχωσι συγγνώμην οἱ θεοί, διὰ ταύτην τὴν ἐπιείκειαν!

ΜΗΔΕΙΑ.

Ἐγὼ σοὶ συγχωρῶ!

ΙΑΣΩΝ.

(πρὸς τὴν Μήδειαν, δεικνύων αὐτῇ
τὰ δύο τέκνα).

Ἴδου τὰ δύο τέκνα σου! Ἐν τῷ δύο ἀκολουθήσει, ἡδὺς σύντροφος, τὴν ἀσταθὴ σου τύχην!

ΜΗΔΕΙΑ

Ἄ! ἔσο εὐλογημένος! Ἀλλὰ τὸ ἕτερον;

ΙΑΣΩΝ (ζωηρῶς).

Μένει μετὰ τοῦ πατρός του! Τίς θὰ μὲ παρηγόρει, διότι σοὶ παρεχώρησα τὸν ἀδελφόν του; Ἐκλεξόν, λοιπόν!

ΙΑΣΩΝ (ὁ ρ γ ί λ ω ς).

Καὶ ἕτερον τέχνασμα ! Τοῦτο ὑπερβαίνει πᾶν μέτρον !
Ἡ ἀπειλοῦσα τὴν Κρέουσαν μάλιστα εἶσαι σὺ, εἶναι ἡ ἐνταῦ-
θα παρουσία σου ! Ἀλλ' ἐπειδὴ, ἀνθισταμένη τῇ θελήσει μου,
δὲν ἐκλέγεις . . . (πρὸς τὴν τροφὸν, ἣ τις κρα-
τεῖ τὰ δύο παιδία). Ἀπάγαγε ἀμφοτέρω ! (Ἡ
Κρέουσα σπεύδει πρὸς τὰ παιδία καὶ
τὰ κρατεῖ).

ΜΗΔΕΙΑ (πρὸς τὸν Κρέοντα).

Ταύτης τῆς γῆς, βασιλεῦ !

ΚΡΕΩΝ.

Ἀφ' οὗ ὁ πατὴρ ἐλάλησεν, ὁ ἡγεμὼν ὀφείλει νὰ σιγήσῃ !

ΜΗΔΕΙΑ (ἀπὸ ληπισμένη).

Διαρρήχθητι, ὄθεν, ἀθλία μητρικὴ καρδιά ! Ναί ! δι-
αρρήχθητι, καρδιά μου ! Οἱ θεοὶ ἅς ἐπιρρίψωσιν αὐτοῖς ὅσα
τώρα ἐγὼ δεινὰ πάσχω !

(ἀπευθυνομένη πρὸς τὰ τέκνα της).

Προσιλῇ τέκνα ! Ἠκούσατε τὴν βλασφημίαν ; Μὲ ὑπο-
χρεοῦσι νὰ ἐκλέξω ! . . . Οἱ γενναῖοι οὗτοι ἄνδρες, ὁ πατὴρ
ὑμῶν, ὁ βασιλεὺς οὗτος, τῶν δυστυχῶν τὸ στήριγμα, ἐ-
πιτρέπουσιν, ὅπως ἐν τῶν τέκνων ἀνήκει τῇ μητρί ! Ἀλλ'
ἐγὼ ἀπορρίπτω τὴν σκληρὰν ἐκλογὴν ταύτην ! ὦ ! οὐχί !
τὸ μέλλον νὰ ἐγκαταλειφθῇ θὰ ἐπιστεύετο ἥττον ἀγαπώ-
μενον ! Ἀποφασίσατε, ὄθεν, ἡμεῖς τὰ ἴδια ! Ὅστις ἐξ ὑμῶν
θαρνεῖ περισσότερον τὴν δυστυχίαν, ἐκεῖνος προσελθέτω
καὶ ἀπελθέτω μετὰ τῆς μητρὸς του ! . . .

ΟΡΦΕΥΣ.

(κατ' ἰδίαν καὶ ἔντρομος).

Δὲν πλησιάζουσιν !

ΜΗΔΕΙΑ.

Τὶ ἀναμένετε ; Διατὶ μ' ἀτενίζετε μὲ τόσῳ ἔντρομον ὄμμα ; Ἐλθετε, τέκνα, ἔλθετε ! (τὰ παῖδιά μένουσιν ἀκίνητα).

ΟΡΦΕΥΣ (κατ' ἰδίαν).

ὦ φρικώδης τιμωρία !

ΙΑΣΩΝ.

(μετὰ δυνάμεως τῇ Μηδείᾳ).

Δὲν θέλουσι νὰ ἔλθωσιν !

ΜΗΔΕΙΑ.

Ψεύδεται ! Εἶναι ἀδύνατον ! Λυκάων, Λυκάων ! ὦ προσφιλέσ μοι τέκνον ! Ἐλθὲ πρὸς με ! Σπεῦσον ἐν τῷ κόλπῳ μου, ἐν τῷ κόλπῳ, ὅστις σ' ἔθρεψε ! Μὴ φοβοῦ πλέον τὰς παραφορὰς τῆς ὀργῆς μου ! Ἔσομαι γλυκεῖα !

ΛΥΚΑΩΝ.

(ἀποσπώμενος τῆς Κρεούσης).

Χαῖρε, Κρέουσα ! Ὑγείαινε, ἀδελφέ μου ! (τὸ παιδίον ὑπάγει βραδέως πρὸς τὴν μητέρα του καὶ ἀφίχθὲν παρ' αὐτῇ, κρύπτεται κλαῖον ἐν τῷ κόλπῳ τῆς).

ΜΗΔΕΙΑ.

(Θεωρεῖ αὐτὸ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν σιγῇ, ἐπομένως στρεφόμενη πρὸς τὴν Κρέουσαν). Τέρας! Σὺ μοὶ ἀφήρπασας τὴν καρδίαν τῶν τέκνων μου!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Μέγιστοι θεοί! ὁποῖους λαλεῖς λόγους;

ΜΗΔΕΙΑ.

Μάτην ἀπολογεῖσαι! "Ε! καὶ δὲν βλέπεις, λοιπὸν, ὅτι τὸ τέκνον τοῦτο δὲν ἀγαπᾷ πλέον τὴν μητέρα του; ὅτι μὲ ἀκολουθεῖ, πικρὰν ἐκφράζον ὀδύνην, καὶ ὅτι τὸ βλέμμα του δακρύον, μετὰ θλίψεως ἀναζητεῖ τὴν μορφὴν σου; Δὲν τὸ μέμφομαι! Εἶναι νεαρὸν, ὑπέφερε καὶ δὲν θέλει νὰ πάσχη πλέον! Ἀλλὰ σὺ, καρδιά ὑποκριτοῦ, ἀρπάζεις τὸ ἔσχατον ἀγαθὸν ἀπὸ τῆς οὐρανόθεν κατηραμένης, ἀποπλανᾷς τὰ τέκνα μου, ἀφ' οὗ ἀπεπλάνησας τὸν σύζυγόν μου, ἐκεῖνον ὅστις τὰ πάντα, ὡς καὶ τὴν παρακολουθοῦσαν αὐτὸν δόξαν μοὶ ὀφείλει! . . καθιστᾷς τὰ μὲν ἀχάριστα, ὅπως τὸν δὲ ἐπίορκον καὶ, ἐπὶ τέλους, μοὶ ἐπιφυλάττεις, ὡς ἐσχάτην πληγὴν, τὴν ὀδυνηράν ταύτην καταδίκην! . . τὸ θέαμα τῶν τέκνων τούτων ἐγκαταλειπόντων τὴν ἑαυτῶν μητέρα, χάριν σοῦ! "Ω τοῦτο, μὰ τοὺς θεοὺς! ὑπερέβη πᾶν ὄριον!

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Οἱ θεοὶ οὗτοι ἃς μὲ ἀποκηρύξωσιν, ἂν ἐγὼ (Πρὸς τὸν Μέλανθον, ὠθοῦσα αὐτὸν πρὸς τὴν μητέρα του). Ὑπαγε!

ΜΗΔΕΙΑ.

Τὶ ἐνδιαφέρει με νῦν, ἂν μὲ ἀκολουθήσωσι ; Τὸ σῶμά των μόνον θὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἡ καρδιά των, ἡ στοργή των θὰ μείνωσιν ἐνταῦθα μετὰ σοῦ ! Κλαίοντα εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς αὐλῆς ταύτης, παρὰ σοὶ ἀκαταπαύστως διανοητικῶς θὰ ζῶσι ! Δὲν εἶναι πλέον τέκνα μου, εἶναι ἰδικά σου !

ΟΡΦΕΥΣ.

Μήδεια ! ἄκουσον

ΜΗΔΕΙΑ (ἀλλοφρονοῦσα).

Ἄφετέ με ! ἄφετέ με ! Οἱ πάντες ἀπέλθετε ! Οὐδὲν πλέον ἡ καρδιά μου ποθεῖ ! Ὀλιγώτερον αὐτὰ, ἢ ὑμεῖς ! Καὶ ἐπεὶ δὴ ἐσὲ ἡ ψυχὴ των προτιμᾷ . . . λάβε τα, κράτησον αὐτά ! Δίδασκον αὐτοῖς καλῶς τὴν τέχνην τοῦ μισεῖν τὴν μητέρα των ! Εἰπέ αὐτοῖς ! . . Ἄχ, ἀποθνήσκω ! Ἀπέλθετε . . . σᾶς προστατεύω . . . τέκνα μου ! τέκνα μου ! ὦ ! ἀπώλεσα τὰ τέκνα μου ! . . .

(πίπτει ὀλολύζουσα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλματος τοῦ Κρόνου).

ΟΡΦΕΥΣ.

(πρὸς τοὺς Κρέοντα, Ἰάσωνα, καὶ Κρέουσαν).

Ἐλθετε ! Ἡ ἀπομόνωσις θὰπραῦνῃ τὴν ὀργὴν τῆς !
(ἅπαντες ἀπομακρύνονται πρὸς τὸν μυχὸν τῆς σκηνῆς).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΜΗΔΕΙΑ (μόνη).

(μετὰ μακρὰν σιγήν).

Μόνη! Ἴδού με μόνην ἐν τῷ Κόσμῳ!.. Μήτε πατέρα πλέον!.. μήτε τέκνα!... μήτε σύζυγον!... Οὐδέν!... Ἀπολύτως οὐδέν! (Ἰσταται ἐπομένως, μετὰ μακρὰν σιγήν).

Σὺ κλαίεις, σύ! (μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας). Καὶ ὁ Ἰάσων!... Θριαμβεῦσι! Ναί! ναί! χάρις εἰς ἐμὲ, ἰδοὺ ἅπαντες αὐτοῦ οἱ πόθοι πεπληρωμένοι!... Ὁ Ὑμέναιός μας τὸν ἐβάρυνε καὶ ἐγὼ τὸν ἀπήλλαξα τούτου! Ἦθελε τὰ δύο μου τέκνα καὶ ἐγὼ τῷ τὰ ἀπέδωκα! Ἡ χεὶρ μου ἤνωσεν αὐτὸν μετὰ τῆς ἐρωμένης του!... ὦ! μάτην ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου! Ἀναμφιβόλως, τὴν νύκτα ταύτην, θεός τις δ' ἀποκαλύψῃ τῇ Κρέουσῃ τὴν μηχανορραφίαν μου· ἐν ᾧ δ' ἐγὼ, προγεγραμμένη καὶ διωκομένη, μετ' ἀποστροφῆς, θὰ φεύγω, ἀντικείμενον φοίκης καὶ ὀνειδούς, ὁ Ἰάσων, εὐδαίμων σύζυγος, εὐτυχὴς ἡγεμὼν, ὄλβιος πατήρ, ἀγέρωχος ἐπὶ τοῖς τέκνοις του καὶ τῇ νεαρᾷ αὐτῶν μητρὶ, ἔμπλεως τιμῶν καὶ δόξης θὰ διάγῃ!... Καταχθόνιοι θεοί! Ἐλεος! βοήθειαν!... αἶμα!... δάκρυα!... κραυγὰς!... σίδηρον!... Ὅ,τι μέλλω νὰ ἐπιχειρίσω καὶ γὼ ἀγνοῶ μέχρι τοῦδε! Ἀλλὰ ποθῶ, ὅπως ἐγκλημά τι, ἀγνωστον μέχρι σήμερον ἐν τῷ Κόσμῳ, καλύψῃ τὴν πέριξ ἐμοῦ μυκωμένην ταύτην ἔκτασιν, διὰ σινδόνης μελανῆς καὶ αἱμοφύρτου!... Ποθῶ, ὅπως ὁ Ἰάσων οὗτος, ἡ Κρέουσα, ὁ πατήρ της καὶ τὰ τέκνα μου!.. Τὰ τέκνα μου; Καὶ μήπως εἶμαι μήτηρ; μήπως τὸ ἰδὺ ὄνομα τοῦτο δὲν ἀποδίδουσιν εἰς τὴν δολοφόνον μου; Μήπως τὰ ἀγνώμονα δὲν ἀγαπῶσιν αὐτὴν ὡς μητέρα; Καλῶς, λοιπόν! ἄπιστος γενεά! Ἰκανοποιήθητε! Μετ' αὐτῆς μέλλω νὰ σᾶς

ένώσω ! Ναί ! Ἰδοὺ, ἡ φρικώδης πληγὴ, ἣτις θὰ σπαράξῃ τὸν Ἰάσωνα μέχρι τοῦ πυθμένου τῆς καρδίας ! Καὶ τοὺς τρεῖς ἀγαπᾷ, καὶ ἐν τοῖς τρισὶ ἀποθανέτω !

(ἀπὸ πηλπισμένη).

Ν' ἀποθάνωσι ἐκεῖνα ! διὰ τῆς χειρός μου ! ὦ ! σκέφθητι, τάλαινα, περὶ τῆς καταδίκης σου ! Σεαυτὴν θὰ σπαράξῃς ! Τὴν σάρκα σου καὶ τὴν καρδίαν σου θὰ βασανίσῃς ! Σὺ θ' ἀποθάνῃς ἐν τῷ θανάτῳ των ! . . . Ἔστω ! ἅς ἀποθάνω ! Ἀρκεῖ ὁ Ἰάσων νὰ ὑποστῇ αἰώνιον μαρτύριον, ἀρκεῖ τὸ ἔγλημά μου νὰ καταστῇ δι' αὐτὸν πλησμονὴ δημίων καὶ ν' ἀπολύσῃ κατ' αὐτοῦ τῶν καταχθονίων θεῶν τὴν μῆνιν ! ὦ πολιδναὶ τῆς ζοφερᾶς Ταυρίδος θεότητες ! Σὺ, πρὸ πάντων, παιδοκτόνε Κρόνε ! Ἔστω ! θὰ σοὶ προσφέρω τὴν ἀποτρόπαιον θυσίαν ταύτην ! Ἀλλ' εἰς ἀμοιβὴν τῆς χάριτος ταύτης, ἀπαιτῶ τὴν συνενοχὴν σου ! Ἐνθρόνισον γῦπα αἰώνιον ἐν τοῦ Ἰάσωνος τῇ καρδίᾳ, διπλασιάσον τὸν πρὸς τὴν Κρέουσαν ἔρωτά του, ὅπως διπλασιάσῃς τοῦ συνειδύτος τὰς τύψεις ! ! Κατάστησον αὐτὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόστοργον, ὅπως θρηνήσῃ τὰ τέκνα του, ὅπως ἡ μήτηρ των τὰ θρηνῇ, καὶ ὅπως, τέλος, μόνος, πλάνης, μαινόμενος, ἐν φρίκη καὶ τρόμῳ, ζήσῃ καὶ ἀποθάνῃ ἀπελπισ ὡς ἐγώ ! . . .

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΜΗΔΕΙΑ, ΛΥΚΑΩΝ, ΜΕΛΑΝΘΟΣ, εἰς τὸ βᾶθος τῆς σκηνῆς, ὁδηγούμενοι ὑπὸ τῆς τροφῆς.

ΜΗΔΕΙΑ.

(παρατηροῦσα τὰ τέκνα της).

Ὅσοι ! ὦ θεοί ! αὐτὰ εἰσὶν ! Ὁ Κρόνος τὰ ὁδηγεῖ !

Η ΤΡΟΦΟΣ (πρὸς τὰ τέκνα).

Ναί! Ἡ Κρέουσα τὸ θέλει! ἔλθετε, ὅπως πρᾶϋνητε
τὴν ὀδύνην της! Μήδεια! ἀκούσατε μοι!

ΜΗΔΕΙΑ (χωρὶς νὰ στραφῇ).

Τι θέλεις!

Η ΤΡΟΦΟΣ (πρὸς τὰ παιδία).

Προχωρήσατε! μὴ τρέμετε! (πρὸς τὴν Μήδει-
αν) Εἶναι τὰ τέκνα σας.

ΜΗΔΕΙΑ (ὡσαύτως).

Τό ἡξεύρω.

Η ΤΡΟΦΟΣ.

Θὰ ἐγκαταλείψητε τὴν χώραν ταύτην, χωρὶς νὰ τ' ἀπο-
χαιρετήσητε;

ΜΗΔΕΙΑ (διὰ φωνῆς ὑποκώφου).

Ὦ! ναί! ἀφίκετο τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἡ στιγμή!

Η ΤΡΟΦΟΣ (πρὸς τὰ παιδία).

Ὅμιλήσατε ὑμεῖς πρὸς τὴν μητέρα σας!

ΑΥΚΑΩΝ (μακρόθεν).

Εἶσαι πάντοτε ὠργισμένη ἐναντίον μας;

ΜΗΔΕΙΑ.

Θεοί! ἡ φωνή των!... ἡ τόσῳ συμπαθῆς φωνή των!

Ἡ ΤΡΟΦΟΣ (κατ' ἰδίαν).

Εἶναι συγκεκινημένη! (πρὸς τὴν Μήδειαν) Δύ-
νανται νὰ πλησιάσωσι;

ΜΗΔΕΙΑ (μετὰ τρόμου)

Οὐχί! οὐχί!.

Ἡ ΤΡΟΦΟΣ,

Ἡ πατρικὴ ἐξουσία ἀποσπᾷ αὐτὰ μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὰς
ἀγκάλας σας. Ὁ χρόνος ἐπείγει! ὁ Ἰάσων τὰ ζητεῖ!

ΜΗΔΕΙΑ (μετὰ κραυγῆς).

Εἰς τὸν ναόν! εἰς τὸν ναόν, ἔνθα οὗτος, ἔμπλεως ἔρωτος
καὶ ὑπερηφανείας, ἐγγὺς παντὸς ὅ,τι λατρεύει!...

Ἡ ΤΡΟΦΟΣ (ποιεῖ κίνημά τι).

Καὶ τὰ τέκνα μου αὐτὰ διακαίονται ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ ἐ-
πανίδωσιν ἐκείνην, ἣτις τ' ἀναμένει, τὴν σύζυγον τοῦ Ἰάσω-
νος, τὴν μητέρα των! Τὴν ἀγαπᾷσι τόσον! ὦ! ἔχεις
δίκαιον! Ὁ χρόνος φεύγει! ἡ ὥρα ἐπείγει! Ἐλθέτωσαν!.

Ἡ ΤΡΟΦΟΣ.

(θεωροῦσα αὐτὰ μετ' ἀνησυχίας).

Οἷα φωνή! (ἐπανερχεται πρὸς αὐτά).

ΜΗΔΕΙΑ.

(κατ' ἰδίαν εἰς τὸ ἔμπροσθεν
τῆς σκηνῆς).

Ἄγωμεν! μακρὰν ἢ ἀδυναμία! Μήτηρ καὶ τέκνα ἅς προσ-
βληθῶσι τῇ αὐτῇ πληγῇ....

Η ΤΡΟΦΟΣ.

(χαμηλοφάνως πρὸς τὰ παιδία,
καταβαίνοντα μετ' αὐτῆς).

Καὶ οἱ δύο, ἐν σιγῇ, ἐναγκαλίσθητε τὰ γόνατα αὐτῆς!
(Τὰ παιδία πλησιάζουσι καὶ λαμβάνου-
σι τὴν χεῖρα τῆς μητρός των, ἣν ἀσπάζ-
ονται).

ΜΗΔΕΙΑ.

(αἰσθανομένη τὴν χεῖρά των).

Ἡ χεῖρ των! ἡ γλυκεῖά των χεῖρ! Αὐτὰ εἰσὶ! Μὲ θίγου-
σιν! Αἰσθάνομαι... αἰσθάνομαι ἐξασθενοῦσαν τὴν καρδί-
αν μου... καὶ τὸ στόμα μου, ἀκουσίως μου, πρὸς τὰ
χεῖλη των κλίνει! Πρὶν πληξῶ αὐτά... Οὐχί! Μεγί-
στη τὸ τοιοῦτον ὁδύνη! Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, καταχθόνια σχέ-
δια! Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, ἀκάθαρτον μῖσος! Ὁρεῖλω νὰ βα-
σανίσω ἐμαυτὴν, ὅπως τιμωρήσω τὸν ἐπίορκον; Ἐλθετε, ἔλ-
θετε, τέκνα! Συγχωρῶ! ἔλθετε ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου!...
Ἀναγινώσκω ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς σας, ὅτι δὲν εἴσθε πλέον ἀ-
γνώμονα! (ὁ Ὀρφεὺς ἐμφανίζεται εἰς τὸ βά-
θος). Ἔστω! Ἐνωθήτω ὁ Ἰάσων μετ' ἐκείνης, ἣν ἀγα-

παῖ . . . Ἔχω καὶ γὰρ τὸν θησαυρόν μου ! . . ἔχω τὸ διάδη-
μά μου ! Ἐπανεῦρον τὰ τέκνα μου !

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἄγε ! ἀναχώρησον ! Λάβε ἀμφοτέρω !

ΜΗΔΕΙΑ.

ὦ ! ἔσο εὐλογημένος ! ἔλθετε !

(ἔτοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ τῶν
τέκνων της, ὁπότε φαίνεται διερχομέ-
νη διὰ τῶν στηλῶν τῆς στοᾶς νεᾶνίς τις,
συνοδευομένη ὑπὸ δούλων, φερόντων
δάδας καὶ ἐκπεμπόντων φρικώδεις κραυ-
γὰς).

ΟΡΦΕΥΣ.

Τὶ δηλοῦσιν αἱ φοβεραὶ φωναὶ αὗται ; . .

ΜΗΔΕΙΑ (κατ' ἰδίαν).

Φοβοῦμαι ! . . .

Ἡ ΝΕΑΝΙΣ.

Ἢ Κρέουσα ! . . .

ΟΡΦΕΥΣ.

Λοιπὸν ; !

Ἡ ΝΕΑΝΙΣ.

Ἐκπνέει ! . . .

ΜΗΔΕΙΑ (μετὰ κραυγῆς).

Ἐκπνέει ! . . . (κατ' ἰδίαν). Τὸ ἔγκλημά μου μὲ
δεσμεύει !

Η ΤΡΟΦΟΣ (πρὸς τὴν νεάνιδα).

Τὶ λέγεις σύ ; παραφρονεῖς ; ..

Η ΝΕΑΝΙΣ.

Λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐκπνέει !... δηλητηριασμένον τι κάλυμμα !..

ΟΡΦΕΥΣ.

(ἐπιστρέφων πρὸς τὴν Μήδειαν).

Θεοί ! κάλυμμα !

ΜΗΔΕΙΑ (ἀλλοφρονοῦσα).

Ναί ! Τὸ ἐμὸν ! ἐκεῖνο, ὅπερ αὐτῇ ἐδώρησα ! ..

ΟΡΦΕΥΣ.

Ἡ τάλαινα ! Κατέστη, λοιπὸν, τὸ πρῶτόν σου θῦμα ! τὸ θῦμα, ὅπερ σοὶ ἀποσπᾷ τὰ τέκνα σου, διὰ τοῦ ἐγκλήματος !

ΜΗΔΕΙΑ.

Οὐδέποτε ! (ἀρπάζει τὰ τέκνα τῆς καὶ τὰ σύρει πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀλλ' ἀναχαιτίζεται παρὰ πλῆθους λαοῦ, ὅστις εἰσέρχεται κραυγάζων — Πρὸς θάνατον ! (Αὕτη στρέφεται πρὸς ἀριστερά. Ἀλλ' εἰσέρχεται ὁ Κρέων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἐτέρου πλῆθους λαοῦ καὶ ἡ Μήδεια καταφεύγει μετὰ τῶν τέκνων τῆς εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλματος τοῦ Κρόνου).

ΣΚΗΝΗ Η΄.

Οἱ αὐτοί, ΚΡΕΩΝ καὶ ΛΑΟΣ.

ΚΡΕΩΝ.

Συλλάβετε αὐτήν!

ΜΗΔΕΙΑ

(κρατοῦσα τὰ τέκνα τῆς).

“Ὑμῶν μόνον ἂν ἐπιχειρήσητε βῆμα!..

ΚΡΕΩΝ.

Συλλάβετε τὴν!

Ο ΛΑΟΣ (ὁρμῶν κατ’ αὐτῆς).

Θάνατον, θάνατον!..

ΜΗΔΕΙΑ.

Οὐχί! δὲν θὰ τὰ λάβῃτε;....

(Ὁ λαὸς ῥίπτεται κατ’ αὐτῆς καὶ τὴν περικυκλοῖ εἰς τρόπον, ὥστε κρύπτει αὐτὴν ἐντελῶς ἀπὸ τῶν ὄψεων τῶν θεατῶν. Ἀλλ’ αἶφνης, ἀκούονται δύο θρηνώδεις κραυγαὶ καὶ ὁ λαὸς διασκορπίζεται. Ὁ Κρέων καὶ ὁ Ὀρφεὺς ὀπισθοχωροῦσιν ἐντρομοὶ καὶ φαίνεται ἡ Μήδεια παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλματος, μόνη, τρέμουσα, ἀλλοφρονοῦσα καὶ αἰμόφυρτον ἐγχειρίδιον φέρουσα! Τὰ παιδιά ἐκτάδην κείμενα, κρύπτονται ἀπὸ τῶν ὄψεων τῶν θεατῶν. Ὁ Ἰάσων φαίνεται εἰς τῆς σκηνῆς τὸ βῆθος, κρατούμενος παρὰ Κορινθίων).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΙΑΣΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

(ἐκ τοῦ βάθους, κρατούμενος παρὰ
τῶν Κορινθίων).

"Αφετέ με! Ἀνάγκη, τῇ ἰδίᾳ μου χειρὶ, ν' ἀποθάνῃ!

ΟΡΦΕΥΣ.

(ρίπτόμενος πρὸς αὐτόν).

Μὴν πλησιάσῃς!

ΙΑΣΩΝ.

(ἀπομακρύνων τὸν Ὀρφέα καὶ ῥιπτό-
μενος ἐν μέσῳ τῆς σκηνῆς)!

Ἐν τῷ ἅμα ἐκτελεσθήτω ἡ ποινὴ αὐτῆς!

(Ἀφίκνυται ἔξω φρενῶν ἐν τῇ σκηνῇ, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν
Μήδειαν, ἥτις μένει πάντοτε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλμα-
τος, καὶ ἀτενίζων τὰ πτώματα τῶν τέκνων του, ἐκπέμ-
πει κραυγὴν φρίκης).

"Αχ! τέκνα μου! καὶ ὑμεῖς ἀπεσραγμένα! ἀμφότε-
ρα!.. Φρίξατε! Τὰ τέκνα μου.... νεκρά! Τὴς αὐτὰ
ἐφόνευσεν;

ΜΗΔΕΙΑ.

(μεθ' ὀρμῆς πρὸς αὐτὸν φερομένη).

Σύ!.....

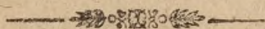
(Ὁ Ἰάσων μένει ἀκίνητος εἰς τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν ἀρὰν τῆς Μηδείας).

(πίπτει ἡ αὐλαία).

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Οἱ Ἐν Ἑρμουπόλει Κύριοι.		Μ. Εὐμορφόπουλος	Σώμ.	1
Μ. Μηλαΐτης	Σώμ.	Σ. Ν. Κόκλαν		
Γ. Χάλαρης		Ν. Κ. Κοντολέων		
Ρ. Πρίντζης		Δ. Βρατσαρόλιας		
Α. Μαρίνος		Δ. Π. Θεοδωρόπουλος		
Εμμ. Σακελλίδης		Π. Σαμοθράκης		
Γ. Χατζόπουλος		Α. Ν. Περδικάκης		
Ι. Μαυρομαμάτης		Θ. Μ. Ῥηγόπουλος		
Λάζ. Μαρούλης		Κ. Χριστοφίδης		
Κ. Α. Κοσμάς		Π. Βενιόπουλος		
Α. Γ. Ἐλευθεριάδης		Π. Ι. Μακροτάσος		
Ν. Βαρβαρέσος		Π. Δ. Πικιώνης		
Ε. Νοταράκης		Γ. Δ. Παναγόπουλος		
Γ. Δαμιανός		Κ. Β. Διομαντόπουλος		
Ἐδμόν. Σατλέν		Μ. Κ. Γεωργιάδης		
Α. Ε. Μαυρογορδάτος		Π. Ν. Σταματελάκης		5
Χ. Ν. Ζωγραφάκης		Γ. Πάγκαλος		1
Γ. Ι. Σίνος		Γ. Χ. Παπαγιαννόπουλος		
Δ. Βολανόπουλος		Εμμ. Δ. Ἀνδρουλῆς		
Μ. Δ. Παππᾶς		Κων. Θ. Κουτζοδόντης		
Α. Τουρεξῆς		Ἄρις. Σ. Μαυρούδης		
Ν. Βεάκης		Δ. Ἀθηναῖος		
Δ. Εὐαγγελίδης		Π. Περδικάκης		2
Π. Πολύδωρος		Σταμάτιος Τζόλας		1
Γ. Δ. Νικολάρας		Ε. Ν. Φιωρέντης		
Κ. Δ. Χατζόπουλος		Δ. Θ. Τομπακάκης		
Ν. Πάξος		Κ. Ι. Γούτας		
Ν. Α. Φραγκούλης		Α. Ἀγκᾶς		
		Σ. Θ. Διδαχόπουλος		

Γ. Σαπουντζάκης Σώμ.	1	Νικόλαος Κελπερής Σώμ.	1
Κων. Διδαχόπουλος		Ἄνδ. Βογιατζόγλου	
Π. Περαιτικός		Ἰωάννης Βαρθαρέσος	
Νικόλαος Χ. Αυγνός		Γεώργιος Α. Δάμπος	
Ἄλεξ. Α. Κάππαρης		Σταμάτιος Μεθενίτης	
Ἀγγελος Στεφανάκης		Εὐάγγελος Γρίβας	
Α. Α. Μεσχίνης		Δημήτριος Καπετανάκης	
Π. Τσιτσεκλῆς		Δημήτριος Μελέκος	
Κ. Στυλιανού		Δ. Σ. Κουντουρούσης	
Γ. Π. Δαμιανός		Ἰωάννης Γ. Βέλτζος	
Παῦλος Τζόλας	2	Μιχαήλ Μούγιας	
Κ. Κατσάκος	1	Δ. Π. Διαμάντης	
Ε. Ζ. Κορωνιός		Θ. Ν. Πουτσελάς	
Α. Καλθοκορέσης		Ἰωάννης Δ. Μάσχας	
Μ. Χιλιαδάκης		Ν. Θ. Βαρούνης	
Ἰωάννης Α. Κρίνος		Ἰωάννης Ν. Ρόδιος	
Ι. Ζ. Πετροκόκκινος		Δ. Σταυρόπουλος	
Α. Ζ. Νεγρεπόντες		Σ. Δουκάκης	
Κων. Ι. Ψύχας		Π. Ν. Μίχας	
Η Ολατῆς		Γ. F. Curmi	
Στέφανος Κορέσης		Ἰωάννης Α. Ροῦσσοι	
Α. Μολοχάδης		Μάρκος Συνοδινός	
Ι. Κ. Χούμης		Εὐθύμιος Σαλταφέρης	
Δ. Α. Βουγιουκλῆς		Δ. Γ. Δελαγραμματίκας	
Φώτιος Βουτσινᾶς		Μιχαήλ Σαυρναῖος	
Κ. Ι. Γόγκος		Νικόλαος Μελισουργός	
Α. Μ. Σαλβίγος		Π. Δαμιανός	
Ι. Θ. Παπαμανώλης		Μ. Α. Μαυρογορδάτος	
Β. Γ. Σταματάκης		Γεώργιος Μεσχίνης	
Σ. Βασιλείου		Ν. Δ. Λιθαρόπουλος	
Ν. Κυθωνάκης		Ε. Η. Κεχαγιᾶς	
Πλάτων Ριζέλλης		Α. Μαρινάκης	
Π. Α. Σάλτας		Ι. Α. Ζυγομαλάς	
Γεώργιος Ι. Ραουζέας		Δ. Γ. Ἀράκης	

Γ. Μ. Ῥηγόπουλος Σώμ. 1
Κ. Ζ. Μαυρομμάτης
Δ. Ν. Καλομοίρης
Γεώργιος Βλάχος
Ν. Γ. Γλύκας
Κ. Κοσσενάκης
Α. Γ. Γλαράκης
Μ. Γ. Λέστος
Ἡλ. Ῥωμανίδης
Α. Παναγουλίδης
Ν. Γ. Χειλᾶς
Μιχαὴλ Ἀνύσιος
Ἰωάν. Ἀλμπανάκης

Αἱ Κυρίαι.

Ἑλένη Ἰω. Γλήνη
Ἀργυρῶ Παπαβασιλείου
Παρ. Κουσουνάκη
Κατερίᾶ Τσερλέντη

Οἱ Ἐν Ἀθήναις Κύριοι.

Περικλῆς Χρ. Βαΐας
Παναγιώτης Χρ. Βαΐας
Πέτρος Ροῦλός
Ἐμμανουὴλ Γ. Ζάρας
Γεώργιος Μελισουργός
Νικόλαος Ἰγγλέζης

Αἱ Κυρίαι.

Ἑλένη Γ. Γαζῆ
Ἀγλαΐα Γ. Γαζῆ

Οἱ Ἐν Ἡρακ. Κρήτης Κύριοι.

Μύρων Γ. Δουλάκης Σώμ. 1
Μιχαὴλ Σιβδάκης
Ἀριστείδης Νιοτάκης
Α. Παπαδήμου Θετταλός
Κωνσταντῖνος Μιχαλιδάκης
Ἰωάννης Ν. Πελεκείδης
Ἰωάννης Κρίτσοτάκης
Χαρ. Παππαδάκης
Β. Ι. Παππαδάκης
Ι. Γ. Παππαδάκης
Μ. Μαριδάκης
Α. Ν. Παρασυράκης
Παγκράτιος Μοναχός
Αντώνιος Βασιλείου
Ἰωάννης Πατερόπουλος

Οἱ Ἐν Χίῳ Κύριοι.

Ἀλέξανδρος Κ. Βατζάνης
Ἰωσήφ Γ. Κωνσταντινίδης
Ἀλκιβιάδης Φορόπουλος
2 Ἰωάννης Γ. Βιττιάδης
2 Ἰωάννης Μ. Ζυγομαλάς
4 Νικόλαος Κ. Κλουστεριδῆς
2 Κωνσταντῖνος Μ. Νομικός
1 Μ. Ι. Κεφάλας
1 Δ. Σ. Σταυριανός Ῥόδιος
Ε. Ι. Σαρίκας
Ν. Α. Καλδοκορέσης
Γεώργιος Μ. Σανεφιάς
2 Ζ. Γ. Φυτίλης
1 Αντώνιος Κουνέλης

Ἀνδρέας Κουτελάκης	Δανιὴλ Κουλουμούντρας
Ἰωάννης Γλύπτης	Ἀντώνιος Ἰωαννίδης
Νικόλαος Δ. Μαγκανᾶς	Θεόδωρος Φωκᾶς Κεφαλλήν
Ἀλέξανδρος Γ. Καλουτᾶς	Α. Καμπαγιάνης Κρηναῖος
Κων. Δ. Μαρῆς	Ἄρι. Ν. Κασδαγλής »
Γεώργιος Γεωργιάδης	Δημήτριος Αἰκατερίνης »
Νικόλαος Ι. Νικολαΐδης	Α. Κ. Σαρίβης »
Ἀλέξανδρος Δ. Νομικός	Σταμάτιος Γ. Πουλάκης »
Ἀπάστολος Α. Μπαχᾶς	Ἀντώνιος Μ. Λινάκης »

